

ANUL XVI NR. 18 (622) — 29 APRILIE 1967

Regiunea

Hunedoara-Deva

Protejari din toate tarile, unii-o!

Flacăra

Biblioteca Centrală
Regională
Hunedoara-Deva

TRĂIASCĂ 1 MAI!

pe adresa redacției

În întâmpinarea zilei de 1 Mai, colectivele din fabrici și uzine, de pe șantier și ogoare au obținut noi succese în muncă, au dat viață angajamentelor asumate în întrecerea socialistă. La redacție am primit în ultimele zile un mare număr de scrisori și telegrame din întreaga țară în care sînt înfățișate rezultate obținute pînă acum în creșterea eficacității economice a întreprinderilor, încheierea la termen a construcțiilor, punerea în funcțiune a unor importante instalații industriale, atingerea parametrilor proiectați la diverse utilaje etc. Din noianul de scrisori spicuiem cîteva.

FURNALIȘTII REȘITENI au luat în primire și au început lucrul la noul cuptor de 250 tone, al doilea de acest fel construit la Combinatul siderurgic potrivit planului de modernizare și dezvoltare a producției întreprinderii. Tot la Reșița a fost terminată montarea unei mașini de șarjare și a unei macarale de turnare de 200 tone la oțelăria Martin. Noile dotări asigură o sporire a producției de oțel cu peste 60 000 tone anual.

DIN CEL MAI MARE CENTRU siderurgic al țării, Combinatul siderurgic Hunedoara, ne-a parvenit știrea că a intrat în funcțiune cu aproximativ două luni înainte de termen linia de laminare a celui de-al 3-lea fir la laminorul continuu de sîrmă. Pe această nouă linie se vor obține sortimente foarte variate de sîrmă și fier-beton, oțeluri calmate și oțeluri carbon cu rezistență mare. Efectul economic al dezvoltării capacității laminorului hunedorean este o sporire a producției de sîrmă de diverse grosimi, totalizînd circa 85 000 tone pe an.

CONSTRUCȚIA UNUI FUNICULAR pentru transportul cărbunelui, a cărei terminare ni se anunță într-o altă scrisoare, scurtează cu o treime drumul dintre exploatarea minieră Aninoasa și uzina de preparare de la Coroești. Rezultatul practic al acestei realizări este reducerea substanțială a cheltuielilor de producție și, prin aceasta, sporirea rentabilității.

ÎN PREAJMA ZILEI DE 1 MAI, în dotarea întreprinderii «1 Septembrie» din Satu Mare a intrat un cuptor tunel adaptat pentru tratamentul termic al pieselor emailate. Agregatul are o capacitate de circa 1,5 tone piese pe oră. Diverse dispozitive automate de reglare și verificare a procesului tehnologic asigură obținerea unor produse de calitate superioară și reducerea considerabilă a muncii, ceea ce are repercusiuni pozitive asupra capitalului beneficii ale economiei întreprinderii.

UNA DINTRE CELE MAI VECHI și mai cunoscute fabrici de postav din țară, cea de la Azuga, se dezvoltă și se modernizează. În cadrul acestei acțiuni, o prevedere a fost îndeplinită acum. Este vorba de intrarea în exploatare a două mașini complexe pentru vopsitul sub presiune al țesăturilor, dotate cu aparatură automată. Folosirea acestor mașini dă posibilitate fabricii de a realiza textile vopsite uniform, ceea ce are o deosebită importanță comercială. De asemenea productivitatea crește de două ori comparativ cu cea înregistrată pînă acum. La încheierea tuturor lucrărilor de modernizare, bătrîna fabrică de pe Valea Prahovei va avea o capacitate de producție mai mare și va livra numai mărfuri de cea mai bună calitate.

O VESTE SĂȘITĂ de la Arad semnaleză un frumos succes în întrecere al textiliștilor de la uzinele «30 Decembrie». Colectivul care lucrează la cele peste 50 de războaie automate de țesut în 4 culori, montate aici anul trecut, a atins parametrii proiectați pentru aceste mașini. Realizarea este cu atît mai meritorie cu cît acest eveniment era prevăzut să aibă loc peste aproape un an.

ANGAJAMENTE DE ONOARE

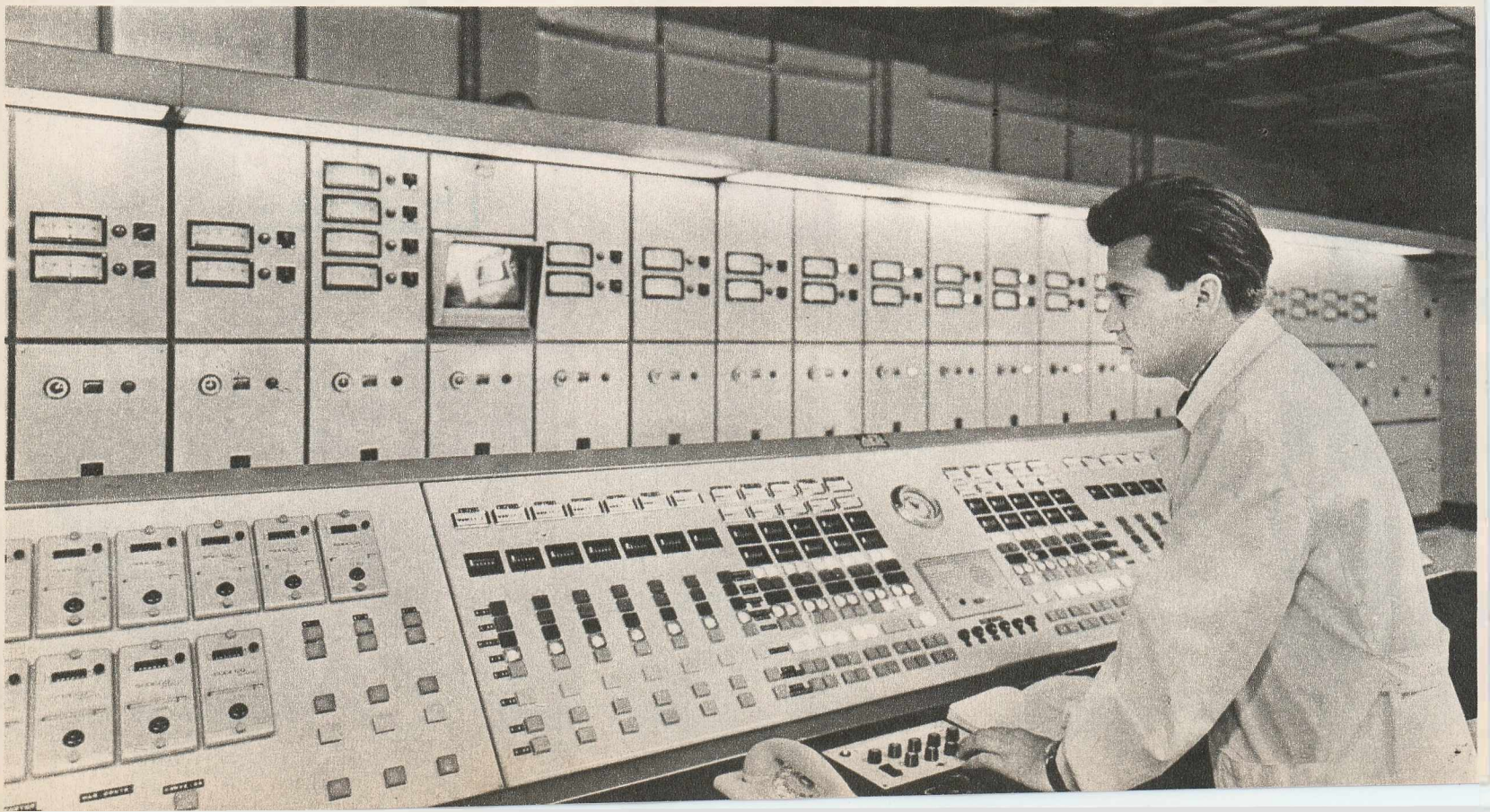
Concluziile la care s-a ajuns într-o serie de întreprinderi este că în folosirea timpului de lucru există încă mari posibilități care pot asigura importante sporuri de producție și totodată o sporire substanțială a beneficiilor. Colectivele de muncitori, ingineri, la rîndul lor, au venit în întâmpinarea specialiștilor și au făcut propuneri concrete de înlăturare a formelor de irosire a timpului de lucru și pentru desfășurarea continuă a activității de producție.

Analizînd activitatea lor economică și posibilitățile existente, o serie de întreprinderi: UCM-Reșița, Căciuc-Borzești, Steagul roșu-Brașov, Clujeana-Cluj, Depoul C.F.R.-Cluj, Confecții-Oradea, CIL-Constanța, Progresul-Brăila, 7 Construcții-Galați, C.S. Hunedoara, Mina Lupeni, Uzinele metalurgice Iași, Exploatarea minieră Baia Sprie, Combinatul Gălăuțași, Termocentrala Luduș, Electroputere-Craiova, Combinatul petrochimic Ploiești, Schela Boldești, Uzina textilă «Moldova», uzinele «23 August»-București și ICIL-Pitești, au trimis recent scrisori adresate

C.C. al P.C.R., personal tovarășului Nicolae Ceaușescu. În aceste scrisori colectivele acestor întreprinderi își exprimă din nou hotărîrea lor de a depăși planul la principalii indicatori de producție, să întărească disciplina în muncă, să folosească cît mai complet și eficient timpul de lucru.

Printre noile angajamente ale constructorilor de mașini de la uzinele «23 August» din Capitală se înscriu: o depășire a planului la producția marfă vîndută și încasată cu 15 milioane lei, o productivitate mai mare cu 3,1 la sută, economii și beneficii peste plan care însumează 5 milioane lei. Măsurile tehnice și organizatorice stabilite de colectivul Combinatului siderurgic Hunedoara în urma analizei făcute vor permite siderurgiștilor să producă peste sarcinile planului anual 20 000 tone de oțel, 15 000 tone fontă, importante cantități de laminate finite și cocs metalurgic. Îndeplinirea exemplară a acestor angajamente, după cum se afirmă în scrisori, constituie o datorie de onoare pentru ambele colective.

Secția a II-a a Combinatului de cauciuc Jilava. Aici a intrat în funcțiune o instalație pentru fabricarea blocurilor de acumulatori din ebonită (pentru autoturismele, tractoare, locomotive diesel). Ceea ce înfățișează această fotografie este un colț al camerei de comandă a instalației care se prezintă — precum se vede — la un înalt grad de automatizare.

de ziua tineretului

În acest an tineretul patriei va sărbători, la 2 Mai, un eveniment deosebit — aniversarea a 45 de ani de la crearea Uniunii Tineretului Comunist, organizația revoluționară a tineretului nostru. Este o aniversare care în acest prag de luminoasă primăvară constituie pentru fiecare tânăr al țării prilejul unei tinerești retrospective asupra propriilor deveniri, asupra drumului parcurs în anii de construcție socialistă.

Este o aniversare la care cei peste 2 200 000 membri ai organizației U.T.C., toți tinerii patriei vor raporta cu mândrie partidului, poporului muncitor că adesiunea și devotamentul lor la opera de edificare a țării s-a concretizat în înfăptuiri durabile, de ample semnificații, că la toate evenimentele memorabile care au jalonat anii construcției socialiste tineretul, mobilizat de organizația sa, a fost prezent, aducându-și o contribuție de preț. Este o aniversare cu prilejul căreia tinerii vor privi cu maturitate în viitor, vor medita asupra îndatoririlor mari ce le revin și-și vor exprima hotărârea de a continua cu consecvență dăruirea tradiția nobilă a muncii, consolidată de-a lungul anilor, de a înălța noi coloane de susținere biografiei tinereții, de a-și înscrie numele cu majuscule pe frontispiciul contemporan al istoriei.

La 2 Mai, de Ziua tineretului din Republica Socialistă România, se vor sărbători tradițiile revoluționare ale organizației U.T.C., făurită, condusă și educată de partidul comunistilor, tradiții continuate, dezvoltate și îmbogățite de-a lungul anilor. Acum 45 de ani, în a doua jumătate a lunii martie, conferința generală a tineretului socialist și-a propus ca obiectiv refacerea și reorganizarea mișcării tineretului, unificarea organizațiilor de tineret din întreaga țară pe baze revoluționare, marxist-leniniste, marcându-se astfel crearea Uniunii Tineretului Comunist, organizație care în anii grei ai ilegalității a mobilizat, sub conducerea partidului comunist, tineretul, uteciștii, la marile bătălii de clasă ale proletariatului, la mișcarea democratică și progresistă a maselor populare, la înfăptuirea insurecției armate din august 1944, la războiul antifascist pentru eliberarea întregului teritoriu al țării și înfrângerea definitivă a Germaniei fasciste, iar după eliberare la înfăptuirea tuturor obiectivelor de înflorire a patriei, obiective care au polarizat și materializat energia milioaneilor de oameni ai muncii.

Aniversarea a 45 de ani de la crearea U.T.C., în condițiile puternicului avânt constructiv al economiei, științei și culturii, este subliniată de sporirea eficienței entuziasmului tinerilor, de dorința lor unanimă de a adăuga noi carate calităților ce impun vârsta de aur, de a conferi noi valențe perseverenței, onoarei, spiritului de inițiativă, de a-și desăvârși personalitatea, a-și forma un larg orizont spiritual pentru a se înscrie prin munca lor în rîndul deschizătorilor de noi drumuri în industrie și agricultură, în știință, artă și cultură, de a promova cu competență și curaj noul, de a fi prezenți pretutindeni unde este nevoie de vigoarea tinereții.

Animat de o nețărmurită dragoste față de patrie și partidul comunist, conștient de marile răspunderi sociale ce-i revin, fiecare tânăr — puternic pătruns de sentimentul că izvorul tuturor succeselor de azi, certitudinea realizărilor viitoare se află în conducerea de către partid a Uniunii Tineretului Comunist, în orizonturile luminoase deschise tinerii generații de politică înțeleaptă a partidului — întâmpină momentul solemn al aniversării creării U.T.C. cu noi succese în munca și activitatea sa, cu entuziastă dăruire pentru înfăptuirea obiectivelor mărețe destinate ridicării națiunii noastre tot mai sus, pentru înflorirea României socialiste.

Sub semnul generos al primăverii, tineretul — primăvara țării — privind

cutezător și optimist spre viitor, aniversează cu solemnitate și mândrie, prin rodnicia muncii, sărbătoarea organizației sale revoluționare — Uniunea Tineretului Comunist.

Nicolae DRAGOȘ
redactor șef al ziarului
«Scinteia tineretului»

primăvara la iași

1

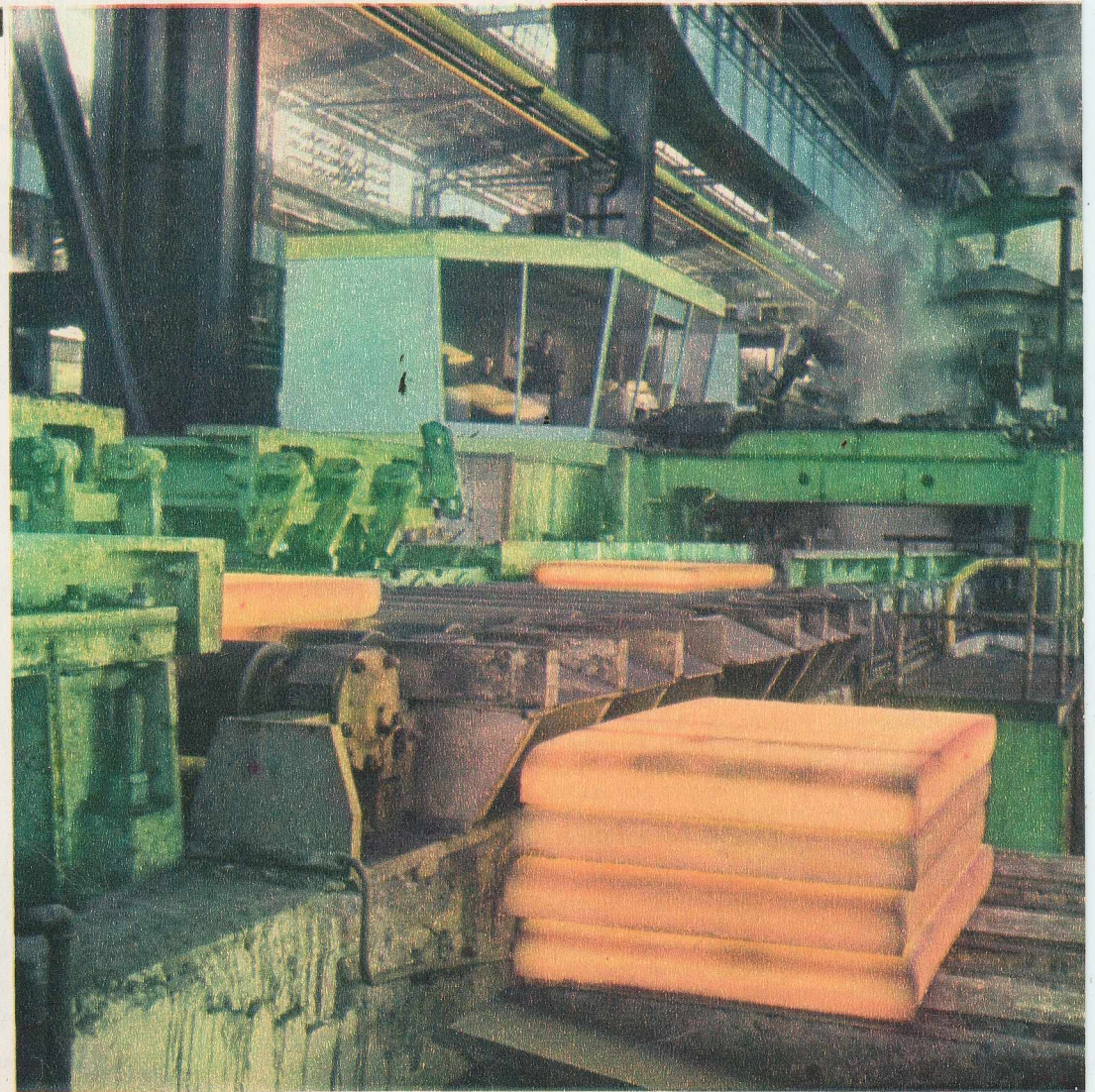
1 Ca multe orașe ale țării, Galațiul a cunoscut înnoiri fundamentale. Printre cei care și-au adus contribuția la aceste înnoiri se numără și tânărul arhitect Ștefan Cocioabă, care în cadrul D.S.A.P.C.-Galați desfășoară o rodnică activitate de creație arhitecturală.

2 Aspect din Galațiul de azi — centrul comercial al orașului.

3 Sectorul de evacuare a bramelor calde.

2

3

GALATI

între trecut și viitor

— fișe pentru un viitor roman? —

de Mihai STOIAN
Fotografii de A. MIHAILOPOL

Acum 40 de ani («Viața literară», anul II, nr. 51, mai 1927) **Ion Vinea** spunea:
«Documentul nu mai poate interesa astăzi, pentru că este substituit cu succes de reporterul marilor cotidiene. Dorința de povestire a publicului este alimentată din plin în acest mod. Aici găsește el, luat direct din viață, și document, și psihologie, și tot ce preocupă vechea literatură...
De altfel, în zilele noastre se observă chiar în roman o tendință de sintetizare. Un lucru trebuie reținut: reportajul mare face o concurență teribilă romanului»...

Ernest Hemingway:

«Cînd descrii un lucru, care s-a întîmplat în acea zi, actualitatea face ca oamenii să vadă acest lucru în propria lor imaginație. O lună mai tirziu acest element al timpului a dispărut și relatarea ta va fi plată și ei nu vor mai vedea nimic în mîntea lor și nici nu-și vor mai aminti nimic... Dar dacă îl crezi în loc să-l descrii poți să-l faci întreg și solid și să-i dai viață. Îl crezi, bun sau rău. E făcut și nu descris» (1935).

Truman Capote:

«Am considerat totdeauna că voi surprinde realitatea în cea mai mare profunzime a ei, dacă voi îmbina tehnica gazetarului cu arta romancierului».

Fiecare reporter (sau aproape fiecare) încearcă (a încercat sau va încerca) să scrie un roman. De aceea îmi îngădui să transcriu pentru dv. din fișele adunate de-a lungul mai multor ani,—1961-1967 — începînd cu cîteva note care privesc direct profesiunea și intențiile mele.

1

Galațiul a pierdut, într-o singură noapte a anului 1944, 5 600 de clădiri azvîrlite în aer de fasciștii care fugeau.

2

Însoțit de o veche cunoștință gălățeană, bătrînul S.M., merg să caut locul în care a fost casa copilăriei mele. El — bătrînul — cunoaște fiecare piatră a orașului. Găsim locul. Singurul punct de reper: un chepeng pe care scrie «Primăria municipiului Galați». Casa nu mai e...

3

Din zona centrului și a portului au trebuit să fie cărate 200 000 metri cubi de moloz, betoane și grinzi, armături metalice. Două sute de mii metri cubi de amintiri?

4

I. «Tatăl meu e plugar... Din cauza cheltuielilor cu mine pînă acum a ajuns în cea mai mizeră situație ce se poate imagina... Nu ne-a mai rămas decît cocioaba ce stă să se dărîme. Nici un petec de pămînt, vie, vite, unelte de plugărie, nimic, pustiu. De doi ani de zile stau acasă. La o serie de examene am făcut cîte o săptămîină anticameră. Oare un fiu de țaran, un student sărac, să fie condamnat la moarte, să nu aibă o cît de mică posibilitate să ducă la bun sfîrșit drumul ce l-a apucat?» (12 aprilie 1934 — dintr-o scrisoare publicată de un ziar

local, scrisă de un absolvent al Liceului «Vasile Alecsandri» din Galați, ajuns student la Iași).

II. «Subsemnatul Marin Ion din Constanța, str. C.A. Rosetti nr. 7, aflînd despre marea construcție a Combinatului siderurgic de la Galați, vreau să iau și eu parte la această măreață sarcină trasată de partid. Eu sînt membru de partid și am 21 de ani. De asemenea vreau ca și organizația de tineret a șantierului să știe că eu urmez seralul, și vă rog să binevoiți a-mi răspunde dacă pot veni, data la care trebuie să fiu acolo și, totodată, dacă pot să urmez mai departe liceul seral. Eu doresc succes măreței realizări a combinatului» (1961 — scrisoare expediată pe adresa combinatului siderurgic cu mult înaintea inaugurării sale).

5

G. Călinescu:

«La Galați, plăcută uimire. Un grandios decor de teatru a prefăcut centrul... Toată vermina din partea, pe vremuri, comercială a fost culcată la pămînt și palatele de travertin înaintează mereu pe maidanele mizeriei de altădată... Uzina metalurgică proiectată pentru anii următori va prefăce urbea dunăreană, în care Alexandru Ioan Cuza a fost pîrcălab, într-un oraș marmurean scîldat noaptea în lumină de lămpi de neon».

6

«Casele mici, cu pereții dărăpânați, iar ferestrele, în loc de geamuri, sînt astupate cu saci și rogojini. În case nu se vede arzînd focul în sobe... Dacă

locuințele se prezintă într-un asemenea hal, nu e mai puțin adevărat că viața pe care o duc oamenii în aceste cocioabe nu este mai mulțumitoare, e tristă. Pentru încălzit este nevoie de lemne, copiii cer de mîncare, statul și comuna își reclamă cu multă insistență impozitul... Mîncarea zilnică se compune dintr-o ceapă și o bucată de pîine» (dintr-un reportaj despre cartierul Bădălan, apărut în ziarul local «Acțiunea» — 1935).

7

Galațiul producea înainte: halva, oțet, surogate, băuturi spirtoase, uleiuri vegetale și lacuri, apă gazoasă, nasturi, țesături, sîrmă ghimpată și galvanizată, săpun, luminări etc.

8

Spre dimineață a plouat. Aerul e curat. Aștept mașina care mă va duce la cîțiva kilometri depărtare de oraș, pe platoul dintre văile Mălina și Cătușa. M-am informat. Acum o săptămînă s-a terminat aici secerișul...

Sus, pe cîmpul pustiu, aerul capătă culoarea pămîntului. Totul e gălbui. Pînă și răsuflarea. Răsuflarea Dunării (care-i destul de aproape) e binevenită, deși înalță în aer adevărați stîlpi de argilă.

Un excavator, dintr-o mișcare, sapă o tonă de pămînt. Așa se pune astăzi «cărămida inaugurală». Apoi: cupă! cupă! cupă! (17 iulie 1961).

9

Aici, pe șantier, am găsit (prinsă pe

peretele unei barăci metalice — nici o baracă de lemn pe întreg șantierul) lozinca: «Oțelul se căleşte la sute de grade. Oamenii se călesc la o temperatură și mai înaltă — a entuziasmului» (1962).

10

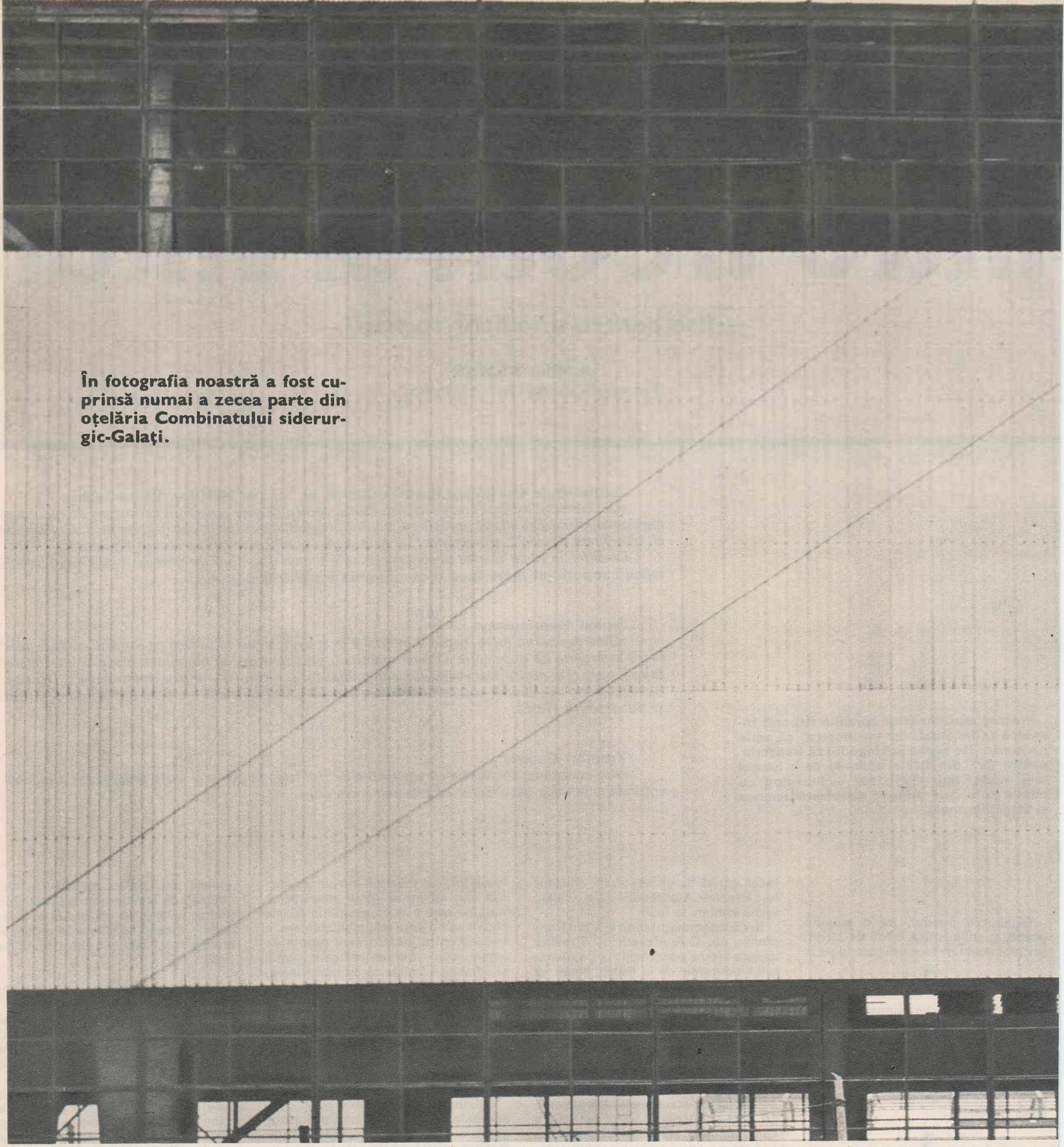
Pentru Galați sînt și eu un «oarecar», venit (sau revenit) abia acum, după ce-i rost să împărtășești ceva din faima pe care începe s-o aibă orașul.

Din 1961, orașul acesta bătrîn — sau numai aparent îmbătrînit înainte de vreme — trebuie să țină piept unei adevărate avalanșe de tinerețe: mii și zeci de mii de tineri, veniți de pretutindeni, aflați la primul lor loc de muncă, la primul lor salariu, la primul lor costum cu vestă și cravată, se plimbă prin centru (după orele de muncă). Se plimbă ca la ei acasă (în fond și eu fac același lucru), vorbesc tare, glumesc și rîd, habar n-au că peste cîțiva ani tot ei vor fi aceia care vor trece, pe alte străzi însă, împingînd un cărucior de copil, că se vor întîlni cu actualii lor prieteni și că vor discuta plini de gravitate, ca niște oameni cu griji deosebite ce vor fi la ora aceea. Dar, pînă atunci, tinerețea își cere drepturile și, uneori, micile sale erori! (1962).

11

«Întîlnim zilnic prin oraș chipuri de adolescenți... de maiștri bătrîni... Copii,

(Continuare în pag. 6)

În fotografia noastră a fost cuprinsă numai a zecea parte din oțelăria Combinatului siderurgic-Galați.

fete nedezvoltate fac serviciu de noapte, adesea în grozavă promiscuitate. Repausul necesar spălatului și luării îmbucăturii de piine e iluzoriu. Până și apa cu care să-și astîmpere setea li se precupește.

Nu arareori, în miez de noapte, zgomotul mașinilor înăbușă vaietele celor istoviți de muncă și mizerie, cu figuri de ceară, cu plămîinii destrămați. Copii nevîrstnici — oprîți în dezvoltare — lucrează chinuîți în munca istovitoare de noapte, în fabrica care dă zor, omorîndu-le sufletele, chinuîndu-le trupurile» (dintr-un articol publicat de dr. N. Vasiliu — Galați, în anul 1933).

12

Sînt martorul piecării «pe teren» a primei promoții a Institutului pedago-

gic din Galați: profesori de filologie, de științe naturale, de fizico-chimice, de matematici (1962).

Galațiul n-a avut înainte învățămînt superior. Acum e centru universitar. Populația școlară (a regiunii): peste 250 000 de elevi, peste 2 000 de studenți (studenții dispun de un grup social cu trei cămine — 1 000 de locuri — și o cantină — 500 de locuri pe schimb).

13

Acești tineri își dobîndesc aici, de timpuriu, o independență — materială și spirituală — care poate urma căi diferite: și bune, și rele. Imediat ce părăsesc casa părintească, venind la Galați, ei nu se mai socotesc copii, vor să se maturizeze «intensiv», deși le

lipsește, tocmai într-un moment-cheie ca acesta, familia (grup de referință a oricărui tînăr). De aceea simt ei nevoia să se grupeze, să stabilească — în grupul lor de prieteni — un sistem de valori propriu, o ierarhie proprie a valorilor. În ciuda puternicei lor dorințe de-a fi cît mai siguri pe mișcările interioare și exterioare, absența familiei își spune obligatoriu cuvîntul. Situația nouă, acordîndu-le o anumită stare de libertate, poate fi primejdioasă în măsura în care tinerii (peste 2 000 de ucenici numai la Școala profesională a combinatului, pregătînd: laminoriști, oțelari, furnaliști, electricieni, turnători, sudori; peste o sută de cadre didactice; 24 săli de clasă; 4 laboratoare și 10 ateliere pentru practică; 3 cămine — 1 200 paturi — și o cantină — 700 locuri într-un

schimb) nu știu, întotdeauna, să folosească în sensul cel mai bun independența cîștigată.

Înțelegînd sensul aspirațiilor lor cît și ponderea reală a inevitabilelor exagerări legate de vîrstă, **disponibilitățile** lor pot fi canalizate: muncă, studiu, creație (1963).

14

«Sîntem lucrători minori între 14 și 16 ani și nu avem nici un sprijin din nici o parte. Părinții noștri sînt parte șomeri, parte muncitori în port și iarna nu au de lucru, iar noi, dacă vom fi concediați, înseamnă să rămînem muritori de foame. Am lucrat toată vara cîte 12 ore pe noapte în cea mai mare mizerie, neavînd nici măcar un ventilator în funcțiune, deș

cine poartă vina?

30 septembrie 1966. În această zi, la Murfatlar — la doi pași de faimoasele vii dobrogene — a fost dată în funcțiune o fabrică de cretă. Pentru construirea și înzestrarea ei cu utilaj modern statul a investit 27 000 000 lei.

De atunci au trecut doar câteva luni și iată că Banca de investiții din Constanța, urmărind modul cum sînt puse în valoare investițiile, a putut constata cu surprindere că fabrica nu realizează ritmul de producție normal. Care sînt cauzele? Care sînt efectele? În primul rînd — ne informează tov. Anton Dumitru, directorul Băncii de investiții — nu s-a prevăzut de către proiectant (I.P.R.O.M.I.M.), la ridicarea fabricii, construirea unei stații de preuscare a materiei prime. Din această cauză în sezonul umed se produc strangulări în conducte, avînd drept urmare stagnări în activitatea fabricii. În felul acesta nu se asigură toamna și iarna producția ritmică lunară de 6 800 tone cretă decît în proporție de 30-40 la sută. În lunile ianuarie și februarie, această stare de lucruri a dus la o depășire a prețului de cost cu 514 000 lei.

Lucrurile nu se opresc însă aici: o altă defecțiune s-a ivit la generatorul de gaze (cuptorul unde se usucă materia primă). Pereții acestui cuptor s-au fisurat pe metri întregi și în multe locuri, încă nu se poate realiza temperatura necesară de 900°C, ci numai o temperatură de 600-650°C, ceea ce influențează asupra calității produsului. Cu alte cuvinte nu se realizează cretă de calitate superioară.

Situația de la Fabrica de cretă Murfatlar a fost zilele acestea analizată de către o comisie alcătuită din reprezentanți ai Ministerului Minelor, ai institutului de proiectări, ai constructorilor și ai întreprinderii miniere-Dobrogea — beneficiara. S-au propus o serie de măsuri, una dintre ele: crearea imediată a unei stații de preuscare a materiei prime pe cale naturală, ceea ce proiectanții omiseseră. În ceea ce privește cuptorul crăpat, discuțiile asupra cauzelor și a răspunderilor continuă. Este vinovat autorul proiectului? Graba cu care a fost înălțată fabrica? Constructorii sau terenul care, după ridicarea clădirii s-a lăsat în dreptul locului unde-i cuptorul?

Iată câteva întrebări care așteaptă să-și găsească cît mai curînd răspunsul. Iar cei care poartă răspunderea să facă ceea ce trebuie făcut pentru ca fabrica să funcționeze ireproșabil.

B. SURU

Una din crăpăturile adînci ivite în pereții cuptorului.

fabrica are două, dar domnul inginer nu vrea să le dea drumul, noi fiind nevoiți a ne cliți toată noaptea gura cu apă pentru a nu ne vătăma pieptul cu scama care se produce de la firele de bumbac. Acum, în mijlocul iernii, vor să ne dea afară... să rămînem muritori de foame, după ce domnii patroni s-au servit toată vara de noi ca de niște vite de muncă» (dintr-o plîngere adresată Inspectoratului muncii din Galați — 4 februarie 1938).

15

Ce este senzațional la Galați?

Sînt pe blocul-turn, sus, în timp ce se toarnă nivelul 9, iar dedesubt, sub tălpile mele, etajele inferioare sînt încă materie crudă. Aici se toarnă un etaj pe zi (cofraje glisante).

Sau: 27 aprilie 1965, ora 12,13. Un transport de 200 000 kg pleacă la drum pe o platformă cu 96 de roți. Lungimea convoiului: 60 de metri. Mijloace de tracțiune: trei mașini = 750 cai putere. La podul de la Cătușa, accident: o țeavă plesnește și roțile platformei se împotmolesc. S.O.S. șantier! Vin bulldozere, basculante (vezi și filmul realizat de studioul «Al. Sahia»), sînt instalate reflectoare. Se lucrează neîntrerupt. După două nopți și o zi, cadrele de caajă ajung la destinație. Încerc să smulg o declarație cît de cît senzațională de la unul din participanții «la marș». Inutil (mai 1965). Oamenilor le este somn, mor de foame (n-au dormit, n-au mîncat, au stat cu nervii încordați 36 de ore în șir). E tot ce pot să obțin de la ei, deocamdată.

16

Un plămîn vegetal, — centură de verdeață — la un kilometru depărtare de combinat, va purifica aerul, protejînd zona de locuințe din Țiglina.

17

— Am gustat primul porumb din cea dintîi recoltă. L-am perpelit pe jar. Și unde? Exact în locul în care, cu doar cîteva luni înainte, mă rătăcisem într-o mlaștină năpădită de stufăriș — mărturisește inginerul Constantin Lungu după secarea lacului Brateș (care ar fi secat oricum, prin colmatare, însă în 500-600 de ani).

(Continuare în numărul viitor)

DUPĂ 5 ANI

Un scriitor eminent, una dintre cele mai sensibile din câte avem, a avut onoarea să trăiască printre noi, remarcându-se acum 5 ani, la sesiunea Marii Adunări Naționale care avea să consfințească un fapt, de câteva zile realizat în viața noastră: cooperativizarea întregii agriculturi. Într-o zi mănăești, că numărul țărănilor prezente în sală este același cu numărul țărănilor uciși la 1907. 11 000 de țărani pierși sub gloanțe pentru un petec de pământ pe care abia nepoții lor aveau să-l dobândească, în anii de început ai revoluției noastre, 11 000 de țărani reprezentând în Capitala țării, satele românești care au unisă peticele pentru a intra în civilizația socialistă.

Un mod de a trăi și a gândi a milioane de oameni, consolidată în neîncredere printr-o dureroasă experiență de secole, ancorată în conservatorism prin tradiții istorică și economică a felului lor de viață, lua sfârșit, și nu există nimeni la noi care să nu știe cât s-a frământat, până la durul țărănel român, ca să se poată ridica înțelegerea noului.

Au trecut 5 ani de la acea primăvară în care, literalmente, partidul însuși, activiștii săi, muncitorii și intelectuali comuniști, mecanizatorii și colectivizatorii mai vechi băteau din poartă în poartă pentru a discuta, a o suta și ultima oară, despre aceleași îndoeli și aceleași speranțe.

Cooperativa agricolă «Unirea» Segarcea a ajuns, anul trecut, la o valoare a producției globale de peste 14 milioane lei, din care veniturile se cifrează cu 7 milioane. Oricât de miraculos

2

1

Coloanele motorizate cu care lucrăm ogoarele noastre socialiste primesc mereu întăriri fabricate în uzinele românești. În anul trecut agricultura noastră dispunea de 90 200 tractoare fizice, 67 600 semănători mecanice și 42 900 combine pentru cereale.

2

Nu ne putem îngădui să lăsăm pradă erodărilor sau inundațiilor nici o palmă de pământ fertil.

Numai în anii acestui cincinal vor fi redade agriculturii, prin terasări și plantații, 75 000 ha cu vie și 80 000 ha cu pomi fructiferi.

În același timp numai din fondurile statului va fi finanțată irigairea a circa 400 000 ha.

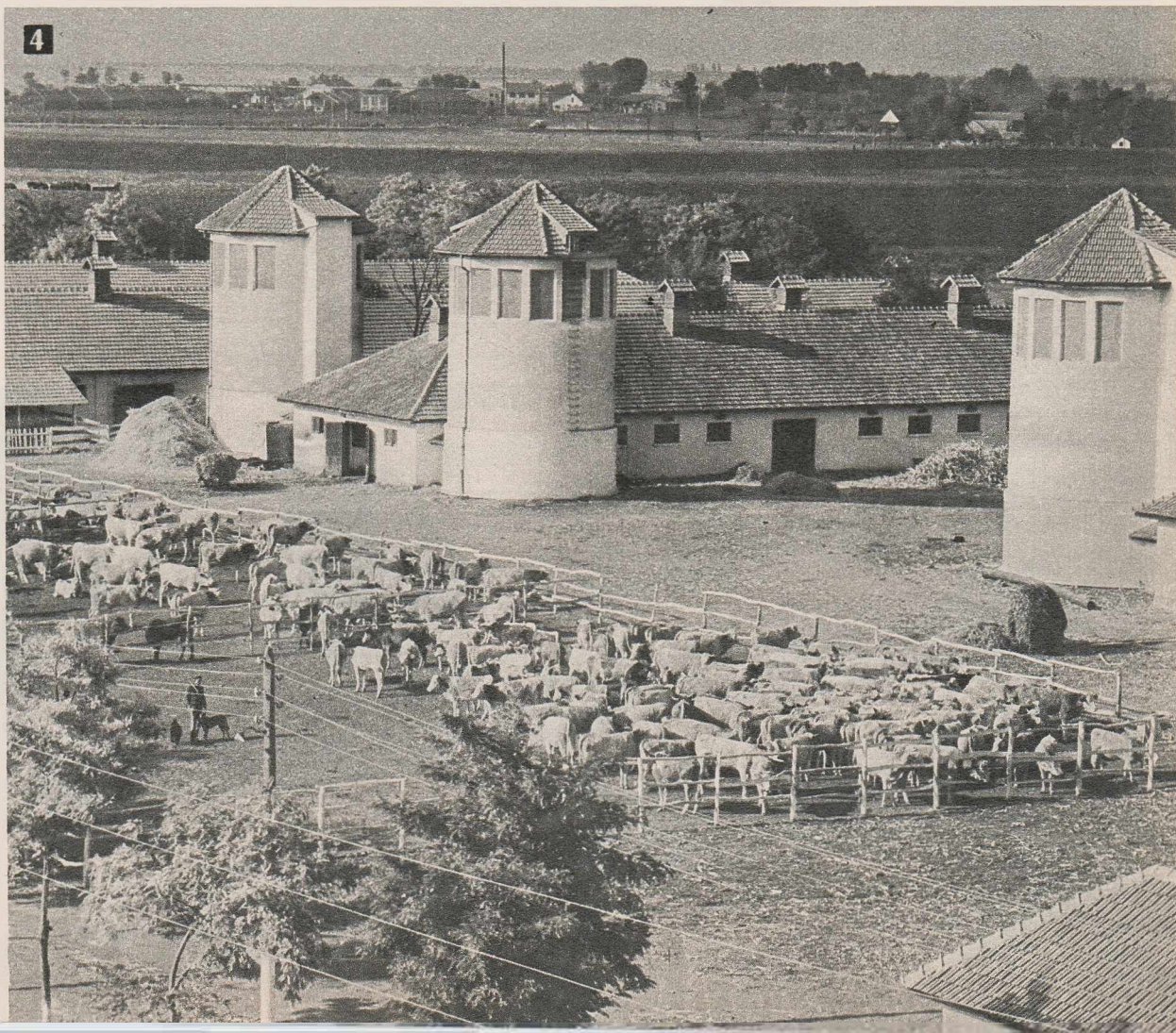
3-4

Adevărate mine de aur pentru cooperativele agricole de producție, sectoarele zootehnice sînt în centrul eforturilor de dezvoltare a gospodăriei obștești.

Pînă la sfîrșitul anului 1970 numărul bovinelor trebuie să ajungă la 5 000 000, din care al vacilor la 2 500 000, numărul porcinelor la peste 6 500 000, al oilor la circa 13 000 000.

Cît despre păsări, fiecare cooperativă agricolă de producție le poate produce în cantități industriale.

4

DUPA 5 ANI

sună încă pentru țărănul nostru cu-vîntul acesta, care a căpătat conținut concret, «milioane», cooperatorii din Se-garcea nu sînt mulțumiți. Ei socotesc că n-au realizat decît un început, bun, cei drept, dar un început.

Producția agricolă pe țară a crescut cu milioane și milioane de tone. Pentru a cita numai trei consecințe care decurg de aici, cu privire la nivelul de trai al țărănilor cooperatori, din anul 1962 pînă la sfîrșitul lui 1966 s-au construit, la sate, 360 000 case noi și au fost electrifi-cate încă 5 160 sate (total sate electrifi-cate, 8 540). În 1962 rețeaua comercială sătească desfăcuse mărfuri în valoare de 12 miliarde și 974 milioane lei. În 1966 vînzările cresc pînă la 18 miliarde și 306 milioane lei.

E bine, dar se poate și mai bine, trebuie să fie mai bine.

Au trecut numai 5 ani și, uitînd cu o splendidă sete de mai bine și nu lipsit de o anume șiretenie simpatică timpul cînd asculta neclintit sub căciulă «munca de lămurire», țărănul cooperator vrea mai mult de peste tot: de la vaci, de la pămînt, de la tractor, de la știință, de la președinte și — ceea ce este funda-mental nou — de la el însuși, membru inteligent, puternic și încăpăținat al unei obști de stăpîni.

Aceasta ni se pare, acum, după 5 ani, cea mai potrivită răsplată pentru oamenii care au construit tractoare și semănători, fabrici de îngrășăminte chimice și S.M.T. pentru cei care au bătut de sute de ori la porți abia întredeschise să facă «muncă de lămurire», ca și pentru cei 11 000 de țărani căzuți la 1907.

Eugen MANDRIC

Intrate adînc și definitiv în viața satului românesc, știința și tehnica fac minuni. Pornind de la sporirea producției agricole vegetale și animale, veni-turile țărănimii cooperatiste erau, în 1965, de 2,6 ori mai mari decît în 1950. Cum s-ar zice, merită să-ți bați capul și să te obosești. În fotografia de sus: la recoltat, pe ogoarele C.A.P. Popești-Leordeni, reg. București. În fotografia de jos: nu se acoperă cu prelate de plastic fotoliile unui teatru în aer liber, ci rîndurile de roșii timpurii.

TEATRU

În sfârșit, premiere cu piese originale...

Acest sfârșit de aprilie care — orice s-ar spune — nu e tocmai perioada de vîrf a stagiunilor teatrale, vrea să ne răsplătească, pare-se, pentru răbdătoarea așteptare de pînă acum: într-o emulație febrilă, ce ședea mai bine la începutul stagiunii decît spre sfârșitul ei, teatrele bucureștene își prezintă premierele cu piese originale (și totuși mai bine mai tîrziu...). Deci șase noi spectacole pe scenele bucureștene (în afară de cele consemnate în paginile de față mai e vorba de: «Procesul Horia» de Al. Voitin, «Jaguarul roșu» de P. Luscalov și «Morișca» de Ion Luca). Considerați micul nostru raid fotografic prin teatre ca o invitație: vizionați spectacolele în puținul răstimp ce a mai rămas pînă la încheierea stagiunii...

Fotografii de Hedy LÖFFLER și N. ȘVAICO

MARIN PREDA:**„MARTIN BORMAN“**

Teatrul Național face exact gestul de amfizion ce i se cuvenea: el îl aduce la rampă pe cunoscutul prozator Marin Preda, oferind găzduire debutului său scenic cu drama «Martin Borman». Titlul piesei sugerează limpede lumea asupra căreia s-a aplecat autorul (de altfel, prezența în America Latină a șefului cancelariei hitleriste a fost din nou semnalată recent în presă și faptul resubliniază actualitatea piesei). Dar titlul nu-i acoperă decît în parte intențiile: Marin Preda nu a urmărit să reconstituie întocmai vreun moment al istoriei naziste, ci să creeze o metaforă a condiției umane în «ordinea» fascistă. Este ușor de înțeles interesul cu care e așteptată premiera, la care regizoarea Sorana Coroamă săvîrșește în prezent ultimele retușuri scenice. În fotografie îi puteți vedea pe actorii Ilinca Tomoroveanu și Constantin Diplan, repetînd sub îndrumarea regizoarei rolurile Hannei și al lui Paulescu.

HORIA LOVINESCU:**„PETRU RAREȘ“**

Horia Lovinescu s-a simțit atras de fascinanta figură a domnitorului-pescar Petru Rareș, fiu nelegitim al lui Ștefan cel Mare, bărbat de o mare forță și luciditate, cu un caracter tenace, care a ajuns la tronul Moldovei după ce și-a consumat jumătate de existență ca om de rînd, supus legilor și neleguirilor acelor timpuri zbuciumate. De la Horia Lovinescu spectatorii așteaptă totdeauna ceva nou: de astă dată el face dramă istorică renunțînd la aura romantică specifică pieselor noastre clasice. La ora actuală piesa se joacă pe scena Teatrului «C.I. Nottara», în direcția de scenă a foarte solicitatei regizoare Sorana Coroamă, avînd drept interpret în rolul titular pe de asemeni foarte solicitatul actor George Constantin (în fotografie).

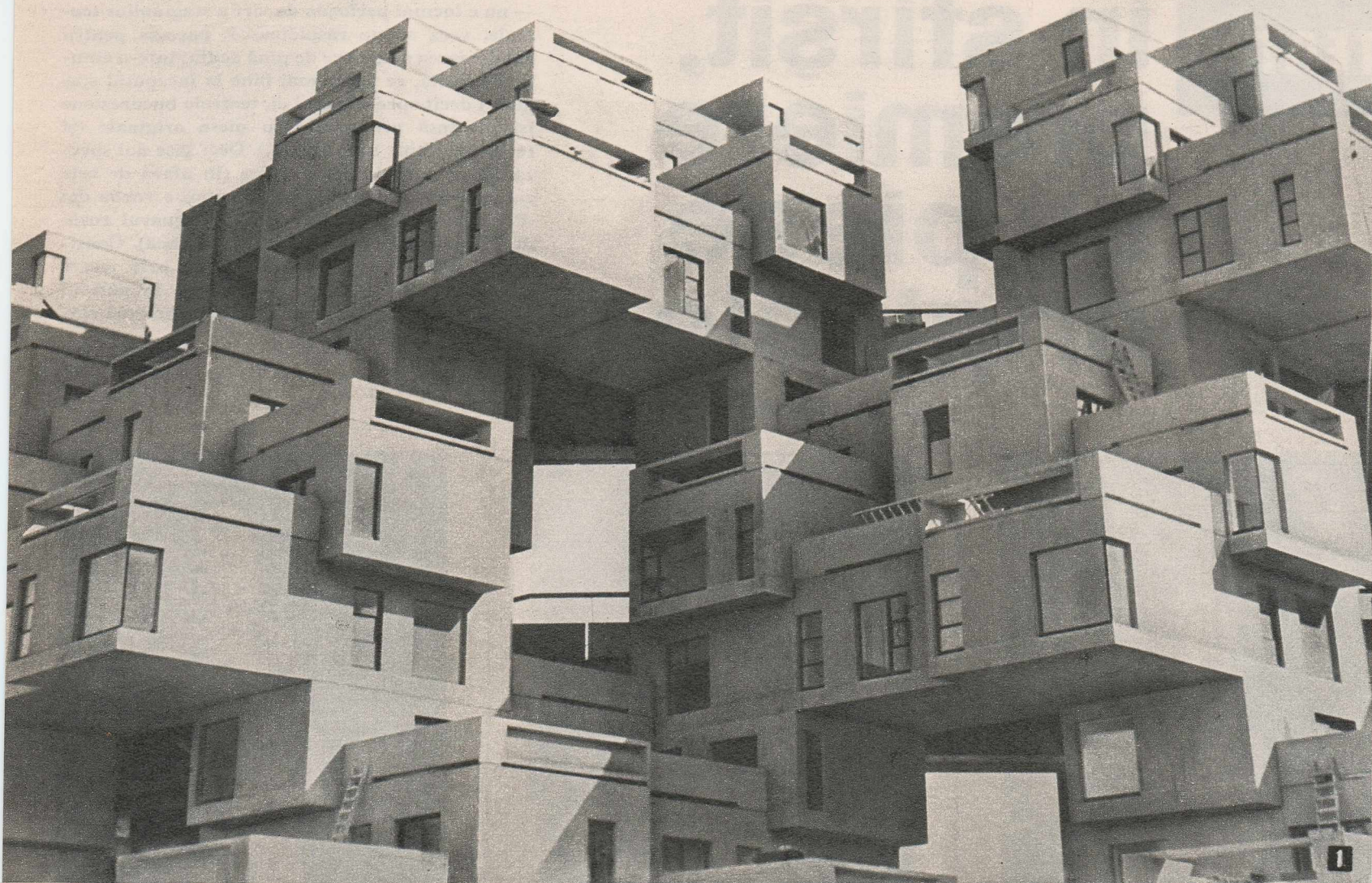
**AUREL BARANGA:
OPINIA MEA DESPRE
„OPINIA PUBLICĂ“**

a) Este ultima mea piesă, dar nu și cea din urmă. Luați vă rog această afirmație nu ca pe o amenințare, ci ca pe un anunț.

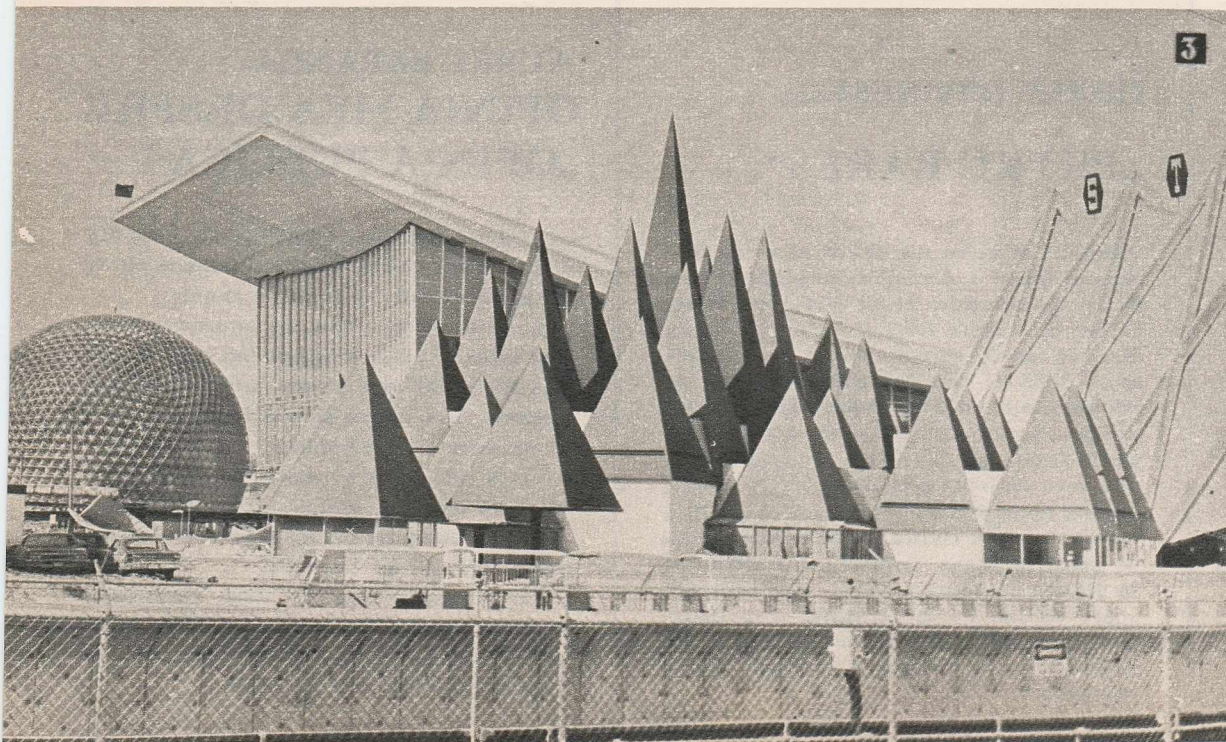
b) Cred că este o sinteză a tuturor comedilor mele, în măsura în care toți eroii mei se contopesc într-unul singur, într-un personaj colectiv, care judecă și sancționează și care se numește «Opinia publică».

c) Cu privire la spectacol, nădăjduiesc să fie unul de bună calitate, dată fiind interpretarea excepțională pe care mi-a asigurat-o Teatrul de Comedie.

În fotografie: Marcela Rusu (interpretă a patru roluri), Radu Beligan (interpret a trei roluri și al unui prezentator) și Ion Lucian (în directorul Cristinoiu).

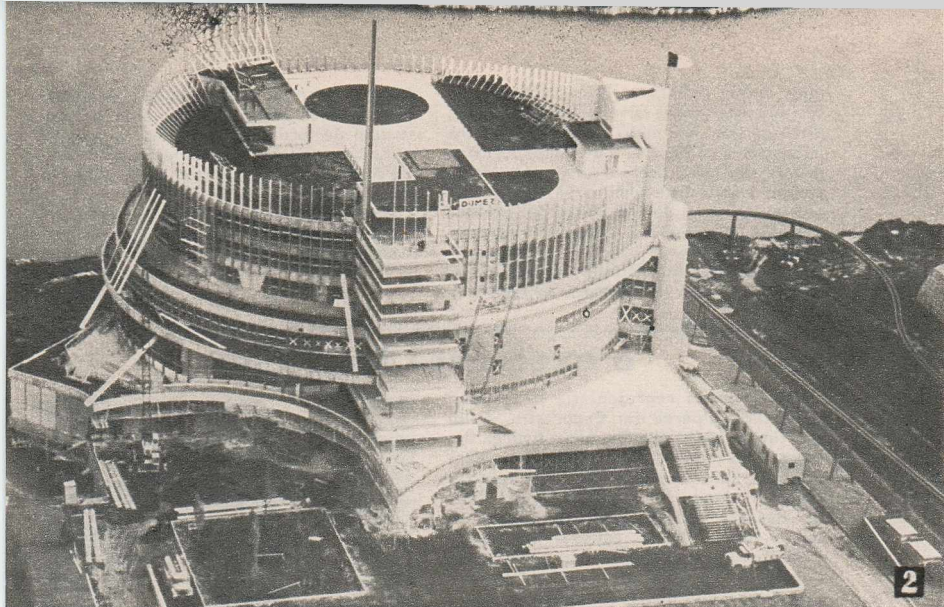

MONTREAL EXPO '67

«Pământul oamenilor». Titlul romanului lui Saint-Exupéry a devenit pentru șase luni, începând de la 27 aprilie, deviza lui Expo'67.

Revendicând Montrealul ca gazdă a Expoziției universale care succede celei de la Bruxelles din 1958, locuitorii acestui mare oraș canadian de pe țărmul fluviului St. Lawrence au intenționat să marcheze o dublă aniversare: împlinirea, în 1967, a unui veac de la înfăptuirea Confederației canadiene și a 325 de ani de la întemeierea orașului. După un an și jumătate de muncă (a fost necesară, de pildă, transportarea a peste 25 milioane tone rocă și pământ) și aproximativ 40 milioane dolari canadieni cheltuiți, gazdele sînt mîndre de eforturile lor. Două insule artificiale adăpostesc în inima tricenarului Montreal, pe o suprafață de mai bine de 400 ha, un oraș cu totul nou — orașul Expoziției — cuprinzînd pavilioanele a peste 70 de țări, construcții din cele mai originale și de cele mai variate stiluri. Pavilionul canadian, spre exemplu, are forma unei piramide răsturnate. O sferă din material plastic și sticlă, care se transformă noaptea într-un adevărat «glob de foc», reprezintă pavilionul american. «Caravela» în șapte etaje găzduiește pe cel francez, organizat pe tema «tradiție și invenție». Pavilionul sovietic

cîteva aspecte mai mult sau mai puțin tehnice

1 Spiritul inventiv al arhitecților s-a materializat în această construcție denumită «Habitat», în care fiecare apartament primește razele soarelui.

2 «Caravela» franceză.

3 Constructorii pavilioanelor s-au întrecut în originalitate. Alături de sfera ce găzduiește exponatele americane se află pavilionul sovietic cu acoperișul în formă de velă; în prim-plan, piramidele ce sugerează o pădure alcătuiesc pavilionul în care sînt expuse produsele industriei canadiene de celuloză și hîrtie.

4 Ca și pavilioanele țării africane reprezentate la Expo '67 — și de altfel grupate într-un complex denumit «Piața Africii» — pavilioanele unor țări din sud-estul asiatic au fost construite în stiluri tradiționale.

e o construcție în trei planuri, cu un acoperiș în formă de velă rectangulară, înălțată către unul din capete: punctul său de atracție îl constituie sala intitulată «Cosmos» și unde într-o atmosferă adecvată temei poți face o «călătorie» în spațiul cosmic, iar prin intermediul peliculei să iei contact cu temerarii săi cercetători. Iar dacă Anglia a vrut să-și dovedească preferința pentru monumental, alte țări, ca Japonia, Mexic sau Olanda, s-au prezentat cu pavilioane mai mici dar pline de eleganță.

Celor zece milioane de vizitatori din întreaga lume — ciți sînt așteptați la Montreal în cele șase luni — le vor sta la dispoziție, alături de pavi-

lioanele diferitelor țări, și altele, internaționale și specializate, ca: «Omul scrutează Universul», «Omul și munca», «Omul și sănătatea», «Omul în oraș», «Geniul creator al omului» etc. 150 din cele mai renumite tablouri au fost de asemenea aduse din marile muzee ale lumii pentru a fi prezentate la Expo'67. Și tot aici vor da spectacole Scala din Milano, Teatrul Mare din Moscova, Opera din Paris ca și cea din Viena. Concertgebouw din Amsterdam. Manifestărilor artistice li se vor adăuga cele folclorice, sportive. Într-un cuvînt, un adevărat micro-«pămînt al oamenilor» anului 1967.

I.C.

Marele și lăudabilul efort pe care îl face televiziunea pentru a pătrunde rosturile și subtilitățile proceselor de producție, intransigența ei în promovarea unor principii științifice, de organizare și funcționare a întreprinderilor economice se referă — trebuie să sperăm — și la problemele proprii. Este de presupus că atunci cînd își analizează și proiectează activitatea, tovarășii de la televiziune au în vedere și folosirea cît mai eficientă a aparatului, și însușirea celor mai moderne metode de muncă, și economicitatea soluțiilor alese. Fără o infrastructură «ca pe roate», televiziunea nu poate năzui să-și înfăptuiască menirea complexă de a informa, a educa, a cultiva și a oferi divertismente la nivelul exigențelor de astăzi. Modalitățile tehnice și formulele de lucru puse la punct și verificate în practica televiziunii mondiale trebuie să fie cît mai eficiente valorificate. Este posibil și necesar să se inoveze pe tărîmul expresiei artistice, dar este de neconceput să se reinventeze procedee care și-au demonstrat de mult eficacitatea și au intrat în alte locuri în uzul curent.

De ce a fost nevoie de atîta risipă de forțe, de bijbieli și încercări neizbutite înainte de a se descoperi concursul tipic de televiziune inaugurat sub titlul «La șase pași de o excursie»? Mai sînt încă imperfecțiuni (un juriu cu rol nedefinit, neclaritate în explicarea probei de perspicacitate, trecută cu bine doar de un elev care după toate aparențele cunoștea dinainte acest test arhicunoscut), dar în linii mari concursul s-a încadrat în sîrșit în limitele unui gen precis. Sistemul concursurilor cu un juriu dispersat în diverse regiuni (sau țări), care își transmite notele telefonice urmînd ca acestea să apară pe un cadran luminos, a fost adoptat la noi abia în al doilea an al «Dialogului la distanță». El fusese însă născocit și pus la punct de ani de zile și este utilizat ca ceva de la sine înțeles, după cum am avut prilejul să vedem la Festivalul de muzică ușoară «Eurovision».

Modul în care a fost prezentat acest festival ridică și altă problemă. Am mai avut prilejul să ne exprimăm surprinderea față de dotarea televiziunii noastre cu un vetust sistem de telerecording într-un moment cînd acesta a fost înlocuit sau este pe cale de a fi înlocuit în alte părți de aparate mai moderne, cu randament superior. Ceea ce pare însă de-a dreptul de neînțeles este modul de întrebuințare ales. Pe de o parte întîrzie foarte mult crearea condițiilor necesare pentru a-l utiliza în singurul scop care-i poate justifica existența: preluarea și retransmiterea în aceeași zi a reportajelor din actualitatea internațională. Pe de altă parte a fost transformat într-un instrument de devalorizare a anumitor programe. Pe vremea cînd nu aveam privilegiul de a poseda un telerecording vizionam concursurile și festivalurile internaționale în momentul desfășurării lor. Acum însă (probabil pentru a amortiza costul complicatei aparaturi), aceste manifestări sînt «conservate» pentru o prezentare ulterioară. Ce ar spune amatorii de fotbal dacă o mare partidă internațională ar fi înregistrată pentru a fi proiectată abia după o săptămînă sau două? Și nu e vorba numai de pasul înapoi pe care-l constituie privirea noastră de o viziune și audiențe simultane: imperfecțiunile în materie de sunet și imagine, inerente unei transmisii prin releu, sînt agravate de calitatea submediocră a reproducerii pe bandă de telerecording. Impresia de cenușiu, de vechi, de prăfuit pe care o conferă aceasta se extinde la un număr tot mai mare de programe care înainte se caracterizau tocmai prin prospețime. Așa s-a întîmplat de pildă cu emisiunea susținută de soliști ai Operei, simbătă 15 aprilie. Apoi, telerecordingul mai este folosit pentru a reprograma la intervale inadmisibil de scurte aceleași emisiuni alt fel botezate. Distanțîndu-se de cîntărețul de muzică ușoară de tip «dizeur», adică fără voce, Doina Badea pune în slujba acestui gen muzical minor o voce care ar putea să răsune și pe scena operei. Dar a relua micul ei recital transmis și la Inter-viziune, mai întîi în locul unui «Magazin 111» nerealizat, apoi sub titlul «Muzică ușoară pe 16 mm», e totuși abuziv. E drept că procedeul se încadrează perfect în sistemul adoptat în ultima vreme la televiziune în materie de manifestări artistice: să ni se ofere ce am mai văzut. Exemplul cel mai flagrant a fost programul de duminică 16 aprilie: un spectacol de circ pe care toți amatorii genului îl cunoșteau și un film ieșit nu demult din rețea. Unii telespectatori au crezut că programul a fost alcătuit inadins așa, pentru a-i convinge să părăsească micul ecran și să plece la plimbare, pentru că a venit primăvara...

Felicia ANTIP

semnificația unei pierderi de voturi

— corespondență din Londra —

Recentele alegeri municipale din Anglia au marcat o serioasă creștere a numărului de voturi acordate Partidului conservator și o pierdere corespunzătoare de voturi de către Partidul laburist. Dacă ar fi fost vorba de alegeri parlamentare, acest fapt ar fi reprezentat o înfrângere pentru laburiști la numai un an după impunătoarea lor victorie. Nu se poate afirma însă că este vorba de un avânt electoral al conservatorilor ci mai degrabă de o retragere a sprijinului acordat laburiștilor.

Ce a determinat aceasta? Sprijinitorii înfocați ai Partidului laburist — așa-numitul nucleu activ al acestuia — sînt nemulțumiți de eșecul politicii guvernamentale atît în rezolvarea problemelor interne cît și a celor externe. Nu mai există nici un fel de dubiu că, datorită subordonării față de politica S.U.A. și presiunilor exercitate de cercurile marii finanțe internaționale, au fost aruncate peste bord majoritatea făgăduielilor făcute de guvern în cursul campaniei electorale.

Cînd Partidul laburist a venit la putere, domnul George Brown, astăzi ministru de externe, a elaborat un grandios «plan național» care preconiza o creștere constantă a productivității, mină în mină cu o îmbunătățire a nivelului de trai și un progres continuu în ce privește sănătatea, învățămîntul, problemele spațiului locativ și alte servicii sociale.

Dar toate s-au spulberat în bătaia vîntului. Productivitatea a fost redusă, a crescut somajul, iar nivelul de trai al muncitorilor a fost scăzut prin înghețarea salariilor, în timp ce prețurile produselor alimentare și ale unor altor produse de primă necesitate au crescut. Iar zilele acestea guvernul a

anunțat în Camera Comunelor prelungirea politicii sale de austeritate economică pentru alte șase luni, după expirarea, la 11 august, a actualei perioade.

De mai multe luni încoace, legea pentru înghețarea salariilor pune stavilă revendicărilor sindicatelor cu privire la mărirea salariilor — și aceasta într-o perioadă cînd nu există nici un fel de control mai serios asupra creșterii prețurilor. De asemenea, nu există vreo asigurare că politica înghețării se aplică egal. Membrii Parlamentului, judecătorii, membrii poliției, virfurilor conducătoare ale industriilor naționalizate — tuturor acestora li s-au asigurat venituri crescute.

Guvernul, care la început a sperat să mențină salariile înghețate, vorbește în prezent despre o viitoare «etapă voluntară de restrîngere a salariilor». În schimb milioane de muncitori cer sindicatelor să inițieze acțiuni în vederea ridicării salariilor. Dacă guvernul va căuta să folosească puterea legii pentru a o opune acestor cereri, o ciocnire cu sindicatele devine inevitabilă.

Nimeni nu neagă greutățile cărora le are de făcut față guvernul. Dar cei care și-au dat votul laburiștilor așteaptă primele măsuri în vederea preluării controlului asupra «virfurilor diriguitoare ale economiei», măsuri pe care guvernul laburist le-a făgăduit. Și mai presus de orice ei așteaptă îndeplinirea promisiunii de a se pași înainte în direcția dezarmării. De asemeni, cea mai mică deplasare în direcția disocierii Marii Britanii de crimele comise de S.U.A. în Vietnam ar avea un efect inviorător asupra mișcării laburiste.

Gordon SCHAFER

cînd plouă peste favelas...

— corespondență din rio de janeiro —

Dificultățile de organizare urbană la Rio de Janeiro nu constituie o noutate. Încă din secolul trecut a început o luptă dură pentru cucerirea de spațiu, operație ce mai continuă încă. Pe de o parte s-a săpat în dealuri lărgindu-se «cheile», pe de altă parte cu pămîntul scos s-a umplut, metru cu metru, golful Guanabara, eliberîndu-se noi suprafețe pentru construcții. Dealurile stîncose au fost străpunse în toate direcțiile de tuneluri, pentru a lega între ele diversele cartiere ale orașului.

Se pare însă (cel puțin așa asigură specialiștii) că aglomerarea urbană a sfidat peste orice limită rigorile impuse de teren și de climă. Se afirmă că, în condițiile date, populația orașului ar fi putut crește pînă

Favelas la Rio de Janeiro.

la 500 000 de locuitori. Astăzi ea depășește însă 4 000 000 și ritmul de creștere este întrecut aici numai de cel din Sao Paulo. Aceasta a însemnat nu numai construirea de clădiri solide din piatră sau beton, ci mai ales apariția unei puzderii de case precare sau de colibe improvizate (favelas) destinate celor lipsiți de mijloace materiale. Și intrucît suprafața plană era epuizată, aceste locuințe au început să fie construite în sus, pe pantele dealurilor. În aceste condiții ploile și inundațiile au devenit o adevărată calamitate. Un sfert de oră după ce începe ploaia se formează curenți care se umflă și se precipită pe văile dealurilor. În mers, ele smulg colibe fragile din scinduri vechi sau cutii de tablă (în asemenea «locuințe» trăiește a cincea parte din populația orașului, peste 800 000 de săraci). În câteva minute strada devine un adevărat rîu, subsolurile și pivnițele caselor mai neprotejate se umplu cu apă, autovehiculele sînt immobilizate, se strică instalațiile electrice subterane intrerupîndu-se curentul, se sparg conductele de apă...

Despre prima mare nenorocire de acest fel relata, încă la 27 aprilie 1883, ziarul «Jornal do Commercio», afirmînd, între altele, că «după o zi de ploi, orașul a rămas complet paralizat și au murit mai mulți oameni decît au murit de malarie în tot cursul anului».

Recentele inundații succesive, însoțite de dislocări de stînci, au mobilizat și mai

mult opinia publică în favoarea unor măsuri urgente care să salveze Rio de Coșmarul distrugerilor. Mai mulți specialiști au ajuns la concluzia că sugestiile de a «moderniza» favelas sînt de-a dreptul criminale. Unica soluție viabilă este eliminarea completă a acestei categorii de «locuințe» din peisajul orașului, asigurîndu-se oamenilor nevoiași locuințe «populare» în locuri sigure, la un preț accesibil. Autoritățile aprobă ideea, însă de aici pînă la realizarea ei rămîne o

distanță imprecizabilă. Capitalul particular se ocupă, ce-i drept, și încă intens, de construcții de locuințe, dar o face în scopuri speculative și apartamentele acestea rareori sînt accesibile ca preț chiar și celor din păturile mijlocii.

După cum se vede, situația la Rio de Janeiro continuă să fie gravă. Iar măsurile luate sînt departe de a fi cele mai eficiente.

V. OROS

o excelentă impresie

«O strălucită reprezentație cu Carmen a artiștilor Operei din București». Titlul aparține ziarului «La Dernière heure» din Liège și exemplifică tonul general cu care presa și spectatori belgieni au apreciat recentul turneu al reprezentanților Operei de stat din București. Întreprins în cadrul unui schimb cultural cu Opera vallonă, turneul a cuprins patru spectacole cu opera Carmen la Liege, Namur și Charlesroi. Din distribuție au făcut parte: Dorothea Palade (Carmen), Teodora Lucațiu (Mihaela), Cornel Stavru (Don José), David Ohanesian (Escamillo) și Valentin Loghin (Zuniga). Conducerea muzicală a fost asigurată de maestrul Mihai Brediceanu. După cum arăta ziarul «La Wallonie», «această reprezentație a simpaticilor și talentaților artiști ai Operei de stat din București a lăsat o excelentă impresie».

În fotografie: Dorothea Palade în rolul Carmen.

„o bluză fantomas, vă rog!”

Apărînd împreună pe peliculă, doi «monștri sacri» — Jeanne Moreau și Brigitte Bardot — au inspirat cu vreo doi ani în urmă moda «Viva Maria». Dar cine își mai amintește azi de ea? Vestimentația lui James Bond, celebrul agent secret 007, a constituit la rîndul ei o mină de aur pentru cei ce trăiesc din modă. Efemer însă. Cămășile, hainele cu dublu șliț și pantalonii evazați tip «James Bond» au decăzut, «coborînd» în raioanele de confecții ale marilor magazine occidentale.

În goana după nou și mereu mai nou, după inedit și suprainedit, businessmenii modei au descoperit un nou Eldorado: comicsurile. Imagini ale faimoșilor Mandrake, Fantomas, Batman și acția alții, episoade din fantasticele lor aventuri vor fi imprimate anul acesta pe zeci de mii de cămăși, impermeabile, mini-jupe, pulovere, cravate etc., etc. «E cea mai mare afacere pe care am întîlnit-o vreodată» — a exclamat Jay Emet, președintele lui «Licensing Corporation of America». Va mai trece însă un timp și probabil că prea puțini vor fi cei care își vor mai aminti de moda benzilor desenate. Suvenirurile cele mai concrete vor rămîne

în conturile bancare ale afaceriștilor cointeresați. Și atunci prilejul unui nou mare business va apărea la orizont...

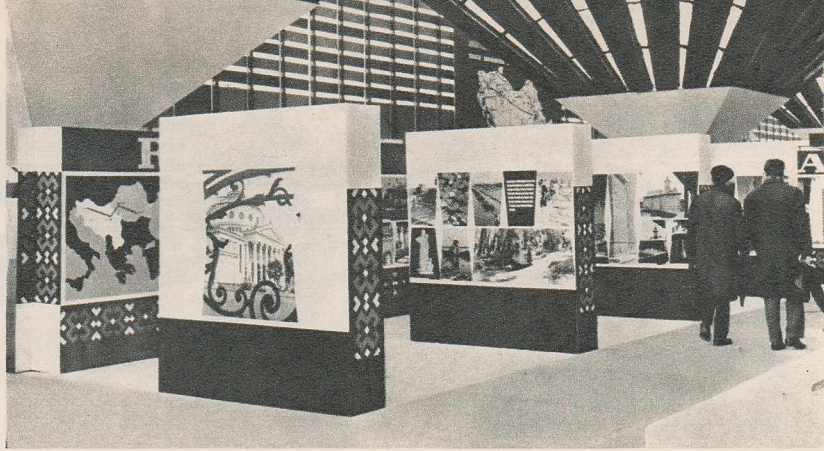
D.Ș.

Chipurile și aventurile eroilor de comicsuri — un imprimeu la modă în Occident.

În Japonia a început cea de-a treia etapă a «ofensivei de primăvară» a oamenilor muncii. Sute de mii de muncitori din diferite domenii de activitate au organizat greve și demonstrații în sprijinul revendicărilor lor privind majorarea salariilor, încetarea creșterii prețurilor etc. În cursul manifestațiilor, participanții au purtat cu ei și pancarte cu lozinci chemînd la încetarea agresiunii S.U.A. în Vietnam.

La ediția de primăvară a Tîrgului internațional de la Zagreb au participat 1176 de firme și întreprinderi din Iugoslavia și alte 24 de țări, între care și Republica Socialistă România. Țara noastră a participat cu un stand de medicamente, precum și cu un birou comercial (în fotografie).

linköping

Străinul care poposește pentru prima oară în Suedia este captivat nu numai de peisajul natural neobișnuit, de farmecul pe care și-l oferă specificul unui anotimp sau altul, de pitorescul unic — o alternanță de ape și păduri, de coline domoale și șesuri înverzite — ci și de nota de originalitate a fiecărui oraș. De la această regulă n-am făcut excepție nici eu atunci cînd am trecut prin porțile Linköpingului, situat la 200 km sud de Stockholm. Este o așezare veche dar întinerită și modernizată. Arhitectura ei reprezintă o îmbinare reușită a stilului modern cu cel tradițional suedez, caracterizat prin simplitate, răceală, masivitate, cu influențe de baroc și gotic. Avînd o populație de 70 000 locuitori, Linköpingul e considerat un centru industrial și comercial înfloritor. Aproape nu există clădire care la parter să nu aibă magazine. Bogăția de vestigii ale trecutului atrage aici un număr mare de turiști.

În marea piață din Linköping, Stora Torget, se înalță o fîntînă de o rară frumusețe, opera celebrului sculptor Karl Milles. Acest monument este dedicat lui Folke

Fylbiter, erou al dinastiei Folkunga, a cărei istorie se împletește cu primele începuturi ale Suediei. Printre numeroasele vestigii ale trecutului mai amintim Vechiul Linköping, un muzeu în aer liber, și parcul zoologic, Catedrala, unul din edificiile religioase cele mai mărețe din Scandinavia, Castelul, cîndva fortăreață regală și apoi reședința guvernatorului provinciei. Oricine vizitează orașul trebuie neapărat să vadă și împrejurimile sale, cu schitul medieval Vreta Kloster, ecluzele de la Berg ale canalului Göta, castelele Sturefors, Vrokind și Bjärka Săby, biserica circulară de la Vårdsberg și să facă o mică excursie cu vaporul pe canalul Kinda.

...În ultima vreme locuitorii orașului vizitează în număr tot mai mare reprezentanța O.N.T. Înscrierile numeroase pentru excursii în România în anul acesta sînt un semn al interesului vădit pentru țara noastră, manifestat de acești oameni calmi și greu de convins ai nordului scandinav.

V. CĂBULEA

printre rînduri

Industria de automobile americană se află în criză pe piața internă. În schimb se pare că face afaceri bune legate de livrarea de vehicule necesare agresiunii din Vietnam. Profesorii și studenții colegiului din San Fernando Valley care se împotrivesc războiului s-au gândit să acționeze mai eficient în exprimarea punctului lor de vedere lovînd pe profitorii și sprijinitorii intervenției în punctul cel mai sensibil. Așa s-a născut inițiativa unui angajament scris, în josul căruia vor să atragă pentru început 100 000 de semnături. Cei ce-l semnează se obligă să nu-și cumpere automobile pînă nu va înceta războiul din Vietnam. Dacă semnăturile vor lua proporții și dacă se vor extinde și la alte ramuri care adună cîștiguri din război, acțiunea poate să devină o sursă de presiuni ce nu vor putea fi ușor de ignorat. Mesajul acestor semnături va fi clar: Vreți o piață bună? Lăsați-vă de profiturile morții. Oricum, e un limbaj pe înțelesul neguțătorilor în cauză.

*

Locuitorii insulei Malaïta din arhipelagul Solomon (Pacific) au cerut prin glasul ministrului lor de finanțe ca moneda locală să fie acceptată în circuitul internațional, alături de dolar, liră și altele drept valută forte.

«Nu credem că cererea va fi accepta-

tă» — a declarat un expert occidental gîndindu-se la frămîntările valutare inter-occidentale. «Sistemul monetar internațional — a continuat el — este și așa destul de complicat ca să mai fie posibilă încă o valută de circulație largă».

Păcat. Experții sînt total lipsiți de sensibilitate. Valuta locuitorilor insulei Malaïta constă în... scoici de mare lustruite, de culoare roșie, tăiate în formă de disc. Cîte nostalgii n-ar putea trezi o asemenea monedă născută în apele Pacificului, sugerînd o clipă de răgaz și destindere încrîncenăților mînuitori de bani.

Din cauza unor efecte ale secetei în regiunea Queensland din Australia vitele refuzau să mînce chiar și atunci cînd erau hrănite din mînă și de aceea mureau cu zecile. Fermierul Bert Reynolds care știa din propria lui experiență că, atunci cînd n-are poftă de mîncare, un păhărel de whisky rezolvă problema, a aplicat respectiva metodă și citorva animale. După zece zile de tratament, vitelor le-a revenit pofta de mîncare. Operația a fost destul de costisitoare pentru Reynolds care avea 150 de vițe, dar animalele au fost salvate. În ziua cînd, în sfîrșit, a căzut prima ploaie, Reynolds, care nu-i de loc anticloolic, după cum prea bine s-a văzut, a exclamat: «Tot apa e mai bună!» Era pe gratis.

Nicolae URECHE

FOTOGRAFII RARE

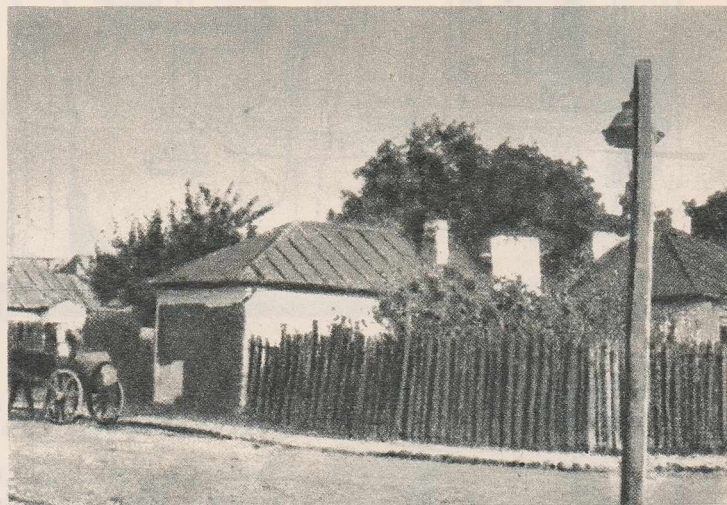
Apa a fost adusă în București încă de pe vremea lui Alexandru Ipsilanti, la 1782, și a lui Nicolae Vodă Mavrogheni, care în anul 1786 tocmea o seamă de olari pentru fabricarea tuburilor de pămînt ars și hotăra înființarea «Casei cismelor».

Și totuși, în primii ani ai secolului nostru mai existau în București sacagii care cutreierau străzile cu apă de vinzare.

Lumina electrică a fost introdusă în București în anul 1882, adică la numai cîteva luni după ce se instalase la New York prima uzină electrică din lume...

...dar în anii de dinaintea celui dintîi război mondial mai ardeau pe unele străzi din București felinare cu petrol, numite în deridare «găzoaie».

În fotografie, două rarități: sacaua cu apă, pe două roți, trasă de un cal, și felinarul cu «găzoaie», așa cum le-a prins obiectivul fotografic acum 50 de ani pe strada Lăzureanu de pe Dealul Spirii.

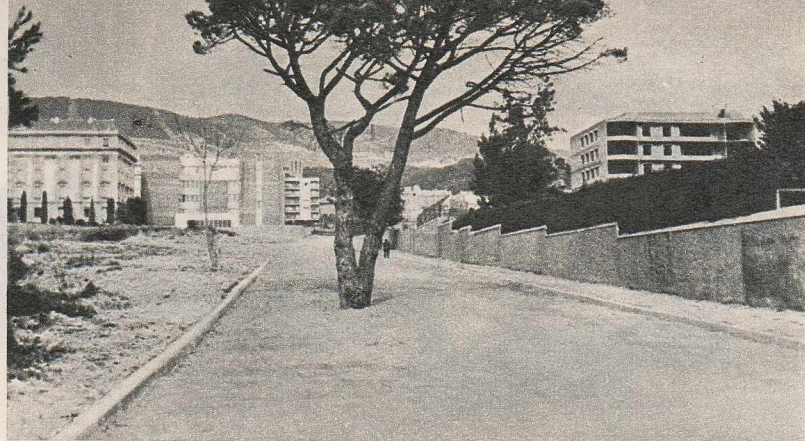
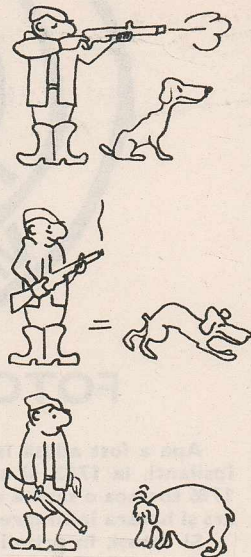
DESCOPERIRE ARHEOLOGICĂ

În timpul săpăturilor pentru fundațiile unei noi construcții la Beirut, pe strada Bab-Idriss, în plin centru comercial al capitalei Libanului, au fost descoperite vestigii ale unui vechi oraș datînd din secolele II-III e.n., perioada ocupației romane.

Se pot observa fragmentele de ziduri de casă, pavajul și, în special, coloana terminată cu un frumos capitelu, deosebit de bine conservată.

DILEMĂ EDILITARĂ

Edilii din Barcelona s-au văzut în fața unei probleme dificile atunci când necesitățile urbanistice au cerut să se deschidă noua stradă Marqués de Mulhacén: să abată strada sau să taie copacul? Neputându-se hotări, au respins ambele posibilități și drept urmare falnicul arbore continuă să se dezvolte netulburat în mijlocul drumului.

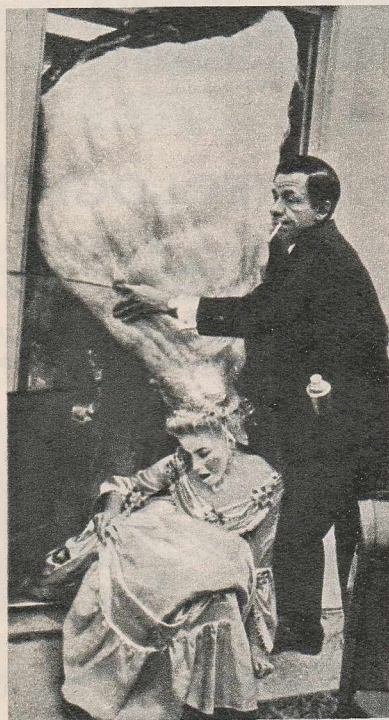
S-A STRECURAT ȘI EL...

Prezentându-și un sortiment de linoleum la Tîrgul internațional de covoare, mochete, linoleum și carpete de la Earl's Court, Londra, firma Dunlop a dat dovadă de ingeniozitate. A croit din acest produs rochii pe care le-a pus cu dibăcie în valoare. Printre manechinele «Dunlop»-ului s-a strecurat și unul de gen masculin. El n-are nici o legătură cu linoleumurile, nici cu covoarele. Venise probabil în vizită de la Expoziția de lenjerie bărbătească organizată la același Earl's Court londonez.

ORIGINALITATE?

În numele «originalității», tînăra Connie Long din St. Louis (S.U.A.) s-a hotărit să poarte la o serată această supercoafură sau — dacă vrei — ultraperucă, din pricina căreia nu poate intra pe ușă decît tîrîndu-se în genunchi. Pour être belle il faut souffrir — spun francezii. Dacă vrei să fii frumoasă, trebuie să suferi...

dezlegarea jocului «MURMURUL PRIMĂVERII», apărut în numărul trecut

ORIZONTAL: 1) PRIMAVARA — DISC. 2) ROIURI — ALTOITA. 3) ID — ZC — ASTRI — AM. 4) MIREASMA — INIMI. 5) ETA — SOARE — ANIN. 6) NORI — L — INC — AN. 7) IR — EM — STELE — EP. 8) RINDUNEA — ODA — R. 9) E — AURII — AP — NAI. 10) ISTM — CŌCŌRI — E. 11) LAC — UC — MITISOR. 12) ACUA-RELA — ECOU. 13) NATRE — ATALANTA

ORIZONTAL: 1) Prepară friptură și mici — Deliciu pe varză. 2) Porții — Consumat pe sandvișuri. 3) Autorul tablourilor «Petrecere cu lăutari» și «Dejunul unei doamne» — Colea — În livadă! 4) Condimentează unele mîncăruri — Ca ardeii uscați pe sfoară. 5) Băutura casei — Te ademenesc la mese copioase. 6) Un magazin cu autoservire — Se bagă-n ciorbă. 7) Cutie! — Acea — Întoarceți tava și serviți un pește. 8) Două felii de cozonac! — Dispusă... la masă întotdeauna. 9) Mîncare alarmantă pentru... unii — Saturație — Servea la masă odinioară. 10) O acritură apreciată. 11) Preparat culinar, tradițional românesc (sing.) — Un fel de cămară. VERTICAL: 1) Varietate de vin

cuvinte încrucișate: POFTĂ BUNĂ!

de Cotnari — Zahăr mărunt. 2) Se-covoae sub rodul fructelor (sing.) — Delicios preparat la frigare — Măsură veche. 3) Conduce o echipă de pescari — Pălămidă de baltă. 4) Pămînt cu apă — Plin cu pește — Cușme! 5) Usturoi (reg.) — Se înroșesc la fier și devin delicioși — Nu merge. 6) Se repetă — Lacom... la bani. 7) Ouă bătute și prăjite — Dormitor moldovenesc. 8) E și ăsta o grădină — Localitate în Elveția — Cave! 9) La salată! — Servit la... masă. 10) Se servesc cu delicatețe — Garnitură la friptură. 11) Gust. (fem. pl.) — Platou.

D. IACOBESCU

Cuvinte mai puțin cunoscute: OSAR, MOAS.

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11
B	P	A	P	A	P		O	T	E	
P	O	R	T	I		A	C	O	L	O
R	M	O	T	A	I	R		O	L	
	P	I	R	E	R		M	A	I	
V	I	N		A	L	G	E	R		O
	F	L	O	C		C	O	L	O	
P	T		V	I	E		C	A	L	V
R		A	A		O	T	O	M	A	N
A	C	O		T	O	T		C	U	R
	J	C	C	O	L	I	S	U	R	I
O	T	O	U	T		C	U	C	U	R

Artarom

BD. MAGHERU 3

Cosmetica

BD. GHEORGHE GHEORGHIU-DEJ 5

Parfumerie fină

STIL

BD. BĂLCESCU 26

PALARIU - UMBRELE

BD. BĂLCESCU 26

Stofe fine

TOATE
PREFERINŢELE,
TOATE
EXIGENŢELE
LE
SATISFAC
MAGAZINELE

O.C.L. TEXTILA 2

Mătăsuri

Tricotaje

miraz

CALEA VICTORIEI 25

Somesana

BD. GHEORGHE GHEORGHIU-DEJ

bumbăcel

BD. MAGHERU 29

Jupiter

CALEA VICTORIEI 23

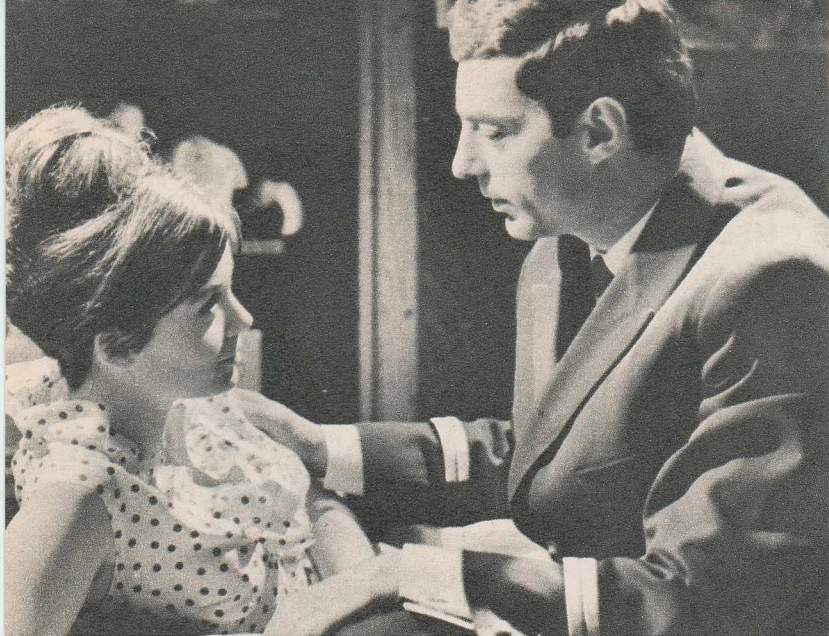
Bijuterii

Galanterie

CALEA GRIVIŢEI 177

Cadouri

BD. MAGHERU 5

Mihai și Ana (Silviu Stănculescu și Irina Gărdescu) nu și-au descoperit încă amintirile comune: cele din timpul războiului.

atenție, motor!

cerul începe la etajul III

Chiar dacă Irina Gărdescu nu mai are înfățișarea de liceană din primul ei film, chiar dacă Silviu Stănculescu poartă o uniformă de marinar, chiar dacă prin colțurile unei camere amenajate pe platou sînt aruncate tot felul de jucării (și au ele rostul lor) și fotografiile pe fond «op-art», senzația că asistăm la turnarea unui alt «La patru pași de infinit» se strecoară în noi cu ușurință: aceeași actriță, același actor, multe cadre cu ei doi, același regizor, Francisc Munteanu, aceeași «scurtă întâlnire» între un bărbat și o fată, aceeași neîmplinire a ceea ce ar fi putut să fie o poveste de dragoste.

Dar lectura scenariului ne spune altceva: «scurta întâlnire» are loc în zilele noastre, nu în timpul războiului. Și tonuși, în această cameră, cum spuneam, plină de jucării și fotografii pe fond op-art, cuvintul război nu poate fi ocolit. Mihai și Ana (bineînțelese acestea sînt numele eroilor lui Francisc Munteanu) descoperă că au amintiri comune din vremea bombardamentelor. Și nu unele oarecare. Fapte dureroase, răvășitoare. De aici începe să se desfășoare firul dramatic al filmului.

— *Deși războiul este doar o amintire* — spune Francisc Munteanu — *răniile lui mai dor și astăzi, urmele pe care le-a lăsat în viața unor oameni sînt nebănuite. Despre toate acestea filmul va vorbi neostentativ, fără să stînjenească firescul unei abia începute istorii de dragoste petrecute într-o singură seară, o prea frumoasă seară care însă, așa cum se întâmplă de altele ori în viață — și mai puțin în filme — nu poate fi semnul sigur al unei fericiri viitoare.*

Primu metri trași îndreptățesc acel «neostentativ» pomenit de regizor. Există în aceste bucățele de film o amărăciune nedeclarată, neexplicată, amărăciunea unei fete tinere care nu știe încă adevăratul sfîrșit al tatălui ei mort în timpul războiului; ochii Anei (Irina Gărdescu) se străduiesc să nu fie triști dar sînt, răspunsurile ei vor să

fie tăioase dar alunecă pînă la urmă în tristețe. Actrița are o liniște matură în joc, foarte potrivită personajului.

Pentru Silviu Stănculescu, acest al doilea Mihai din filmografia sa (reamintim: primul a fost în «La patru pași de infinit») este cel dintîi rol ce-l obligă să-și apropie două vârste diferite pe parcursul aceluiași film: una de vreo douăzeci de ani, alta în preajma a patruzeci de ani. Îl las să termine o replică lirică («cînd îmi voi aminti de tine aș vrea să te văd ca acum») pe care și-o repetă cînd lui însuși, cînd unui perete, de vreo trei-patru ori, pînă găsește «tonul». Unui actor al cărui erou are succesiv două vârste i se adresează în mod fatal o întrebare clasic gazetărească: spusă direct sau mai pe ocolit, tot la asta se rezumă: «Cum izbutiți să faceți trecerea?»

— *Cînd e vorba de întinerire, machiajul nu prea poate face minuni, mai ales la trăsăturile mele. Cutele acestea de pe frunte le voi avea și la 20 de ani. Pentru tînărul de atunci mă străduiesc să găsesc un aer băiețesc, mai puțin calm, mai puțin sobru, un alt fel de a se mișca, de a gestricula, de a privi. Unele gesturi însă, cele care sînt de mica personalitate a omului, trebuie prelungite, păstrate tot timpul, îndiferent de vîrstă.*

Oricum, pentru actorul Silviu Stănculescu rolul acesta poate să însemne o primă clătinare a unei credințe împărtășite de mulți regizori, aceea că ar fi născut pentru personaje «așezate, stăpine pe ele și cu farmec blind». Cînd auzim sau citim astfel de vorbe știm că pe undeva, prin apropiere, pîndește un pericol care a dăunat altor interpreți inzeestrați: repetarea.

Magda MIHĂILESCU
Fotografie de Elena GHERA

Balerinul din fotografie este unul din «Cei 7 magnifici», James Coburn; de fapt, rolul său în filmul «Îl iubesc pe Flint» (din care am reprodus acest cadru) este acela al unui spion deghizat în dansator.

«Al 13-lea capriciu» — regia R. Boussinot — este ultimul film al Mariei Laforet. (După cum am mai anunțat și cu un alt prilej, partenerul ei este Pierre Brice.)

telegrame

● «Totul este cîștit în ea, doar privirea nu». Astfel o descrie Stendhal pe eroina sa Lamiel din romanul (rămăsa neterminat) cu același nume, a cărui ecranizare o termină în aceste zile cineastul francez Jean Aurel. După părerea sa, Lamiel este un Julien Sorel

feminin și ecranul va trebui s-o înfățișeze ca atare. Interpreta ei, Anna Karina, este și ea de acord. În alte roluri vor apărea Robert Hossein și Jean Claude Brialy.

● Unor cinești le place să se joace din cînd în cînd cu inimile spectatorilor. Seria filmelor cu James Bond a născut o altă serie cu filme anti James Bond. Iar acum, studiourile italiene pregătesc pur și simplu un fel de caricaturizare a aceluiași erou: «Inepuizabilul in-

spector Poppon». În film el va avea chipul comicului Totò.

● Actrița poloneză Iolanta Umecka, lansată de R. Polansky în «Cușitul în apă», se află în R.S. Cehoslovacă, invitată fiind de regizorul Ștefan Uher să interpreteze rolul principal în comedia «Fecioara miraculoasă», «un film surizător — ne incredințează autorul lui — un film ce-și propune să ne convingă că în viață avem neapărată nevoie de fantezie».

● Claude Lelouch, proaspătul deținător al Premiului Oscar pentru «Cel mai bun film străin al anului 1966» («Un bărbat și o femeie»), a tras de curînd ultimul tur de manivelă al filmului «A trăi pentru a trăi». Actorii sînt de-a dreptul entuziasmași de stilul de muncă al tînărului cineast. «Nu-și dirijează interpretii, îi provoacă» — spune Annie Girardot. Iar Yves Montand: «Cu el trăiești fiecare minut, fiecare secundă. Este pasionant».

● Festivalul de la Berlin din acest an (23 iunie-4 iulie) va închina una din manifestările sale memoriei lui Ernst Lubitsch, ale cărui comedii, astăzi cam uitate (și poate pe nedrept), erau mult gustate prin anii '30-'40 pentru ironia lor subtilă («Necazuri în paradis», «Dacă aș avea un milion» — programat nu demult pe micul ecran — «Văduva veselă», «A fi sau a nu fi»).

PE LITORAL

înainte de sezon

● ÎNCĂ TREI MARI HOTE-
LURI LA MAMAIA: «PA-
TRIA», «NAȚIONAL» ȘI
«UNIREA»

● ZECI DE VILIȘOARE
ȘI CAMPINGURI DE-A
LUNGUL LITORALULUI

● IMPORTANTE PREGĂ-
TIRI PENTRU O CÎT MAI
BUNĂ PRIMIRE A OASPE-
ȚILOR ESTIVALI

● ACȚIUNI TURISTICE
ÎN DELTA DUNĂRII

De la an la an tot mai mulți oaspeți estivali își petrec vacanța pe litoralul românesc devenit, în mai puțin de un deceniu, centru turistic intern și internațional de prim rang. Pe lângă condiții naturale excelente (lungimea și lățimea deosebită a plajelor de la Mamaia și Mangalia, nisipul foarte fin, clima bună etc.), vizitatorii găsesc aici sute de hoteluri și vile confortabile, restaurante moderne, mijloace de agrement de tot felul, posibilități pentru excursii interesante.

Încă puțin și plajele vor fi luate din nou cu asalt. Deocamdată însă — așa cum e firesc — întregul litoral e în febra pregătirilor.

Anul acesta, sezonul pe litoral se deschide mai devreme ca de obicei (la 15 - 20 mai) și va dura mai mult (pînă la 15 octombrie). Numărul oaspeților va fi și el mai mare ca în trecut. Nu uitați: sîntem în plin «An internațional al turismului», ceea ce implică multe mii de vizitatori în plus care vor veni din toate colțurile lumii să ne cunoască.

Ce oferă nou în acest sezon litoralului? Ce s-a făcut pentru o cît mai agreabilă primire a oaspeților? Iată două întrebări, foarte actuale acum, cărora încercăm să le dăm răspunsul în rîndurile ce urmează.

MAMAIA. Admirabila noastră stațiune maritimă se îmbogățește în momentul de față cu încă trei hoteluri.

Primul se va numi «Patria»; al doilea, «Național»; al treilea, «Unirea». Toate la un loc vor putea găzdui 1 088 oaspeți. Alături, la cîteva pași de valurile argintii ale mării, un nou restaurant modern — al 25-lea. Tot aici se instalează un nou camping cu peste 1000 de locuri; lângă el va funcționa un mare restaurant cu autoservire. În plus, noi bungalovuri care pot găzdui serii de cîte 250 turiști. O surpriză plăcută o vor avea amatorii sportului cu popice: în vara aceasta se va da în folosință un bowling (popicărie mecanică) cu 12 piste. Proiect românesc, construcție românească.

Să mergem mai departe. La EFORIE-SUD se construiește acum, în apropiere de faleză, și va fi gata la începutul sezonului, un adevărat orașel cu 250 de căsuțe cochete și confortabile. În preajma acestei așezări liliputane, un restaurant. Și la EFORIE-NORD se deschide un camping, iar la COSTINEȘTI, chiar în

Cele trei mari hoteluri care se construiesc acum la Mamaia.

Popas pe insula Ovidiu. Vara, loc de agrement pentru oaspeți.

În această pitorească clădire din Mamaia se deschide un restaurant cu mâncăruri specific dobrogene.

inima satului, printre flori și pomi, se înalță acum din piatră de Techirghiol 27 de viliișoare (cu parter și etaj) însumind o capacitate de 500 de locuri. Toate la dispoziția turiștilor români și a celor de peste hotare.

Constructorii acestor viliișoare s-au angajat să le predea «la cheie» în termenul stabilit, deși lucrările pe șantier au început (din cauza sosirii cu întârziere a documentației) mai târziu decât trebuia. De altfel, trebuie acordată atenție deosebită terminării în timp util a tuturor clădirilor aflate în construcție pe întregul litoral.

Într-o convorbire despre problemele turismului și despre importante investiții ce se fac în acest domeniu, avută cu tov. Profir Negrea, vicepreședinte al Oficiului național de turism, am aflat că într-un viitor apropiat o nouă așezare se va adăuga salbei de stațiuni maritime de pe litoral: Mangalia-Nord. Lucrările — după cum ni s-a spus — vor începe chiar în anul acesta. Blocurile moderne ce se vor înalța aici, un număr mare de căsuțe și un camping vor putea găzdui, într-o primă etapă, aproape 9 000 de oaspeți. Proiectul: D.S.A.P.C.-Constanța.

*

În mod organizat, turiștii vin la mare prin O.N.T., prin Uniunea Generală a Sindicatelor, prin Uniunea asociațiilor studenților. «Anul acesta — ne-a împărtășit tov. Ion Popa, vicepreședintele Sfatului popular al orașului Constanța — numărul acestor categorii de oaspeți se ridică la 320 000. Toți au masă și casă asigurate dinainte. Vor sosi în tot cursul verii încă aproape 700 000 de turiști neorganizați». Unii vin la rude sau prieteni; ceilalți vor trebui găzduiți. Există oare posibilitate de cazare pentru toată această lume atrasă vara de mirajul mării? «Fără îndoială că da — ne-a spus vicepreședintele sfatului. Am luat din vreme măsurii pentru ca și oaspeții veniți «pe cont propriu» să fie și ei bine primiți: numeroase contracte încheiate cu cetățenii care dispun de spațiu liber vor asigura cazarea».

Având însă în vedere că de la an la an tot mai mulți turiști își petrec vacanța pe litoral și mulți din ei se opresc la Constanța, numărul de hoteluri existente acum în acest oraș ar trebui sporit.

...Anul acesta condițiile de transport în comun între stațiunile de pe litoral și în interiorul orașului Constanța, în urma măsurilor luate de autoritățile locale, vor fi îmbunătățite: s-au comandat încă 55 de mașini noi (40 autobuze și 15 troleibuze), iar o nouă linie de troleibuz va lega gara de Mamaia. În plus, încă patru stații de taximetre.

*

Ni s-a vorbit la Constanța despre o serie de inițiative luate recent pentru punerea în valoare a specificului local. Printre altele, de pildă, oaspeții veniți de peste hotare vor găsi anul acesta la Mamaia trei unități de consum în care se vor servi exclusiv specialități culinare dobrogene. De la imambaialdi la plăcinta cu carne de berbec... Vinurile locale vor putea fi degustate și direct de la sursă, la Murfatlar sau la alte faimoase crame din regiune, iar fripturile de batal dobrogean, foarte solicitate în restaurantele din unele țări, vor fi oferite oaspeților și în satele din jurul Constanței...

Ar mai trebui rezolvată și problema «suvenirurilor». Turiștilor dornici de amintiri li se oferă de multe ori pe plajă, pe străzi și chiar în unele magazine obiecte de un gust îndoielnic. Printre acestea sînt și veșnicele

(Continuare în pag. 22)

▲ În curînd, «lebedele albe» — cochetele nave de pe Siutghiol — vor relncepe croazierele pe frumosul lac al Mamaiei.

◀ În nordul stațiunii Mamala, zeci de pitorești căsuțe — un adevărat orășel — sînt gata să-și primească oaspeții.

▼ Se apropie sezonul: se fac ultimele retușuri firmelor luminoase care vor străluci la vară pe litoral.

▲ Costinești: 27 de viliișoare în stil dobrogean, construite din piatră de Techirghiol, vor găzdui, chiar în vara aceasta, oaspeți din țară și de peste hotare.

MAMAIA ÎN '67

- Hoteluri: 36.
- Restaurante: 25.
- Unități de alimentație publică: 62.
- Capacitate totală de cazare: 18 775 locuri.
- Personal de serviciu: 6 400 (un om la trei oaspeți).
- 500 de viitori chelneri, mici, cameriste, liftieri fac cursuri de specializare.
- Alimente și băuturi prevăzute pentru actualul sezon: 650 000 kg carne, 300 000 kg pește. 160 000 kg zahăr, 600 000 kg cartofi, 300 000 kg roșii, 50 000 kg struguri, 650 000 kg piine. 68 300 sticle cu vin, 900 000 sticle cu bere, 1 000 000 sticle cu suc. În fiecare zi vor fi preparate 30 000 de prăjituri.
- Un nou sport: schiul pe apă, la Siutghiol.
- 1 500 000 de flori vor împodobi parcurile și scuarurile stațiunii.

scoici pictate, casetele sau ramele garnisite cu nisip. Folosind fantezia și inventivitatea unor creatori talentați, cooperativele meșteșugărești care au secții de artizanat ar putea realiza obiecte care să reflecte așa cum se cuvine specificul local. Exigențele actuale ale turismului solicită atenția și în direcția aceasta.

*

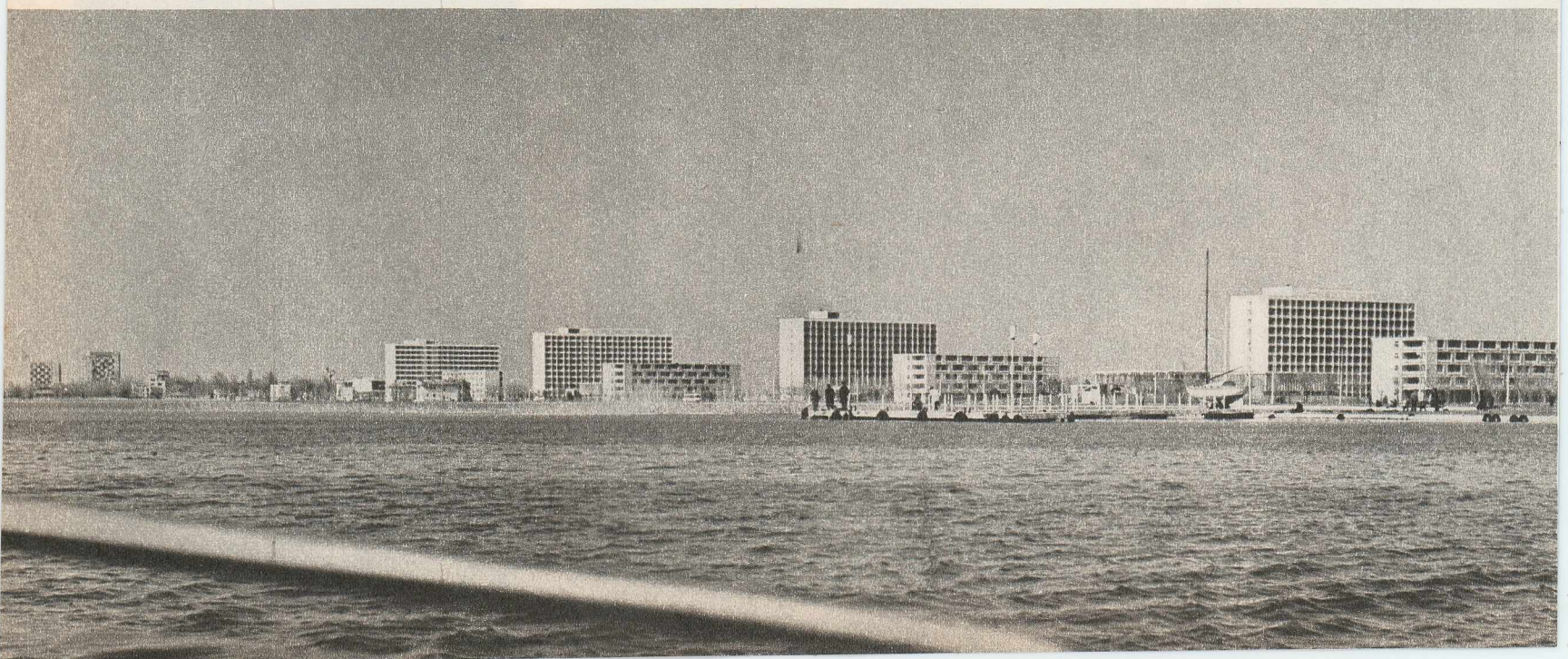
DELTA DUNĂRII. Cite asemenea admirabile locuri se găsesc pe lume? Și totuși n-a fost exploatată din punct de vedere turistic. Iată însă că din vara aceasta i se va da o atenție deosebită. În primul rând, Oficiul național de turism va organiza mult mai multe excursii în Delta, unele cu plecarea de la Galați, altele de la Tulcea. Pentru călătorii de durată mai scurtă (de o zi sau două) s-au construit în mod special două hidrobuze, fiecare cu o capacitate de 80 de locuri. Pentru călătorii mai lungi (de 6-7 zile) se vor folosi ambarcații speciale (vase-dormitor), dându-se posibilitate turiștilor să facă un popas mai mare în Delta. Se vor întreprinde incursiuni în împărăția stufului și în rezervațiile de pelicani, locuri pe cât de puțin cunoscute pe atât de fermecătoare, folosindu-se ca mijloc de acces luntrea. Turiștii vor putea vizita cherhanalele și cunoaște astfel munca și viața pescarilor de la gurile Dunării.

Tot în Delta se vor construi pentru turiști două cabane: una la «Mila 23» și alta la «Km 54». Lucrurile nu se vor opri aici: se va pune în valoare imensa plajă naturală de la Sulina. Un complex turistic alcătuit din căsuțe, construit pe această plajă, va putea găzdui (începând de anul viitor) 230 de oaspeți.

Cele de mai sus vor constitui desigur începutul: Delta Dunării, admirabilă și fermecătoare, posedă ca și litoralul nenumărate comori turistice pe care numai o inițiativă bogată le-ar putea scoate la lumină.

F. URSEANU
Fotografii de **S. STEINER**

Mamaia văzută de pe Siutghiol.

Pentru toate vârstele, pentru toate gusturile:

*FABRICA „FLACĂRA ROȘIE“ OFERĂ
UN BOGAT SORTIMENT DE ÎNCĂLȚĂMINTE
MAROCHINĂRIE ȘI ARTICOLE DIN PIELE*